

VÁCLAV HESS

STEZKY BOHŮ



Prolog

Na počátku všeho byla tma, prvotní a ničím nerušená. V té tmě ale něco spalo i když to nebyl tak úplně spánek, ale spíše stav mimo čas a prostor. Oním neznámým tvorem byla želva, obrovská a věčná. Když se poprvé nadechla, vznikl čas, když poprvé otevřela černé oči, vznikl prostor. Želva se rozhlédla a spatřila tmu a prázdnotu, v tu chvíli ale zahlédla jiskru. První světlo, které bylo na počátku všeho v tomto vesmíru. Želva udělala svůj první krok a dotkla se ho. Jiskra ožila a vyšlehl plamen. Později jej nazvala sluncem a udělala další krok. Náhle zjistila, že netápe prázdnotou, ale kráčí po tvrdém kameni, neúrodném a nehostinném. Hornina ale začala prskat. Poprvé se nicotou prohnal vítr a skály na věky narušil. Světlo je vysoušelo a ničilo navždy jejich hladký povrch. Želva pomyslela na jiné živé bytosti a náhle spatřila, že již není sama. Kolem ní se prohnali duchové, které hned pojmenovala. Před želvou se nemohlo nic ukrýt, a tak zřela všechny staré bohy. Z mořské pěny povstala spanilá a krásná bohyně lásky Adorie. Z věčného ohně vystoupil první z božských kovářů, jménem Archeon. Nespočet dalších bytostí ten okamžik poprvé vykročilo do tohoto světa. Některá jména si lidé stále připomínají, na některé už ale zapomněli a na některé ani chtějí zapomenout. Želva se chtěla ale o svůj vesmír podělit, protože věděla o jejich skryté moci. Dala jim tedy vlastní místa v nově vznikajícím světě. Jako posledního zřela Meldara a viděla v jeho srdci pouze nicotu. V ten okamžik poprvé pohlédla do budoucnosti a viděla v ní temnotu a nespočet mrtvých. Rychle ale pochmurné obrazy opustila. Stvořila hlubiny Tartaru a dala Meldarovi nad tímto místem vládu. Měl se starat o zlé duchy a držet je dál od míst

světla a radosti. To se ale mocnému duchu nelíbilo. Chtěl kralovat a mít svůj vlastní vesmír, který by mohl řídit. Želva ale nemohla a ani nechtěla tvořit nic dalšího, a tak všechny jeho nápady odmítla. Meldar se rozhněval, a tak vznikl spor, který trvá již tisíce let. Bohyně vědění ale předpověděla příchod dne, kdy ticho a tma padnou a akt počátku bude dovršen do svého konce. Hlubiny Tartaru se otevřou a vypustí do světa velké zlo. Vesmír v ten okamžik zanikne, aby mohlo vzniknout něco nového. Nastane konec času.



Alia

Kapitoly

1. Nechtěná pomoc
2. Na začátku cesty
3. Stařec a matka
4. Paměti mrtvých žen
5. Legie
6. Andělé
7. Skřeti
8. Menší podraz
9. Zpátky do temnoty
10. Pekelné kopce
11. Andělé a avataři
12. Šinva
13. Tajemství stoky
14. Poslední spojenec
15. Oheň a stín
16. Upírka má mnoho podob
17. U brány Tartaru
18. Stezky bohů
19. Epilog

1. Nechtěná pomoc

Opatrně jsem otevřela oči a pohlédla na krajinu pod sebou. Ležela jsem na tvrdé skále, ale nevadilo mi to. Zasněným pohledem jsem přelétla hory a lesy, které se táhly až daleko za obzor.

Nepřátelé mi nakonec opravdu vzali úplně vše. Jak mám dál žít, když jsem byla odtržená od všeho? Zabila jsem nejmocnějšího z démonů a jeho hlavu připevnila nad bránu jeho pevnosti, kterou jsem později prohlásila za svou. Triumfu se nedočkal ani drak Lambrax, který mě chtěl zotročit. Našla jsem chrám bohů a získala jejich moc, jenže vše bylo zbytečné. Pomstila jsem se a zjistila, proč se ze mě stala upírka. Jediná výhra byl můj syn Dranor. Přelstili mě a zmrzla jsem na několik set let do ledu. Připravili mě tak o jeho první kroky, první slovo, dokonce i o jeho prvního zabitého soupeře. Po zabití Císaře se mým novým domovem staly hory na východě Argosu. Na konci hranic království krále Dranora. Nemohla jsem umřít hladu, zmraznout ani jakkoli jinak přijít o život. Bloudila jsem pustinou a hledala v tom všem nějaký smysl. Existovalo ale vůbec něco takového? Neměla jsem už dávno ukončit svůj život sama a nečekat na něco, co nemělo nikdy přijít?

Sáhla jsem k opasku a vytáhla meč, který se měl už dávno rozpadnout, stejně jako já. Zbraň ale díky kouzlu vydržela mnohé a ani čas ji neměl porazit. Uchopila jsem meč do pravé ruky a čepelí přešla po levém zápěstí. Po bílé kůži se okamžitě rozlila jasně rudá krev. Nepřítomně jsem hleděla na pramínek krve, jak pomalu vsakuje do tmavé země. Proud postupně ustával, rána se velkou rychlostí hojila. Opakovala

jsem stejný postup ještě několikrát, než jsem upadla do bezvědomí. Do sladkého stavu, kdy se mi hlavou nehonily vzpomínky, které bych raději neměla.

**

"Alio, vstávej a pokračuj," zazněla slova hned u mé hlavy. Otevřela jsem rychle oči a viděla jen skály a pustinu kolem sebe. Nejspíše se mi zase jen něco zdálo. Smutně jsem se podívala na svou levou ruku. Krev a jizvy zmizely, na zápěstí byla už jen bledá a bezchybná kůže. Pohled, který našťve každého, kdo chtěl někdy skončit se životem.

Rukou jsem si urovnala černé šaty, jako by na tom záleželo, a šla dál.

Proč mi bohové nedovolí umřít? Proč mi upírají jedinou věc, kterou ještě chci?

Přejela jsem pohledem pustinu přede mnou, až jsem zahlédla sochu bohyně války. Bohové se neustále do něčeho pletli, i když to člověk nechtěl. Potom mi ale hlavou prolétla jediná myšlenka. Mělo mě to napadnout už dávno. Mám v sobě moc bohů. Můžu se dostat k nim a nalézt svou smrt.

Vrátila jsem meč na místo a rozhlédla se kolem sebe. Jako by někde měl být nějaký ukazatel. Vynadala jsem sama sobě a pozvedla pravou ruku. Mezi prsty se objevil fialový plamen a pomalu se zvětšoval. Plameny přeskočily na kameny a dál rostly, až byly vysoké jako trol. Náhle se proměnily na bránu.

Jen oblouk z kamene a fialového kouře. Prošla jsem dál a ocitla se v bílé místnosti bez jakýchkoliv ozdob.

"Je tohle vlastně správné místo?" řekla jsem rychle a položila ruku na meč.

"Vítám tě, Alio, čekala jsem na tebe," zaznělo za mnou.

Otočila jsem se a uviděla ženu se světlými vlasy a v dlouhých bílých šatech.

"Co jsi zač?" vyštěkla jsem místo pozdravu. Tušila jsem to, ale ani tak jí nebudu prokazovat žádnou úctu. Co by mi mohla udělat? Zabít mě snad? To bych byla ráda, ale v to jsem nedoufala, tak naivní zase nejsem. Určitě mě sledovala a věděla, co jsem chtěla udělat.

"Jsem Imora, posel bohyně života," odpověděla žena a čekala na má slova. Určitě čekala nějaký projev úcty, ale toho se nedočká. Pohlédla jsem jí do tváře, která se zdála být dokonalou. Lidští muži jí určitě padali k nohám. Pokud se tedy snížila tak hluboko, aby se mezi nimi ukázala. Mně se z toho všeho dělalo na zvracení. Jen lidská představa o dokonalosti, pro mě to byl prostě kýč. Stačila jediná myšlenka a Imora v bolestech padla k zemi.

"Opravdu sis myslela, že tě chci poslouchat?" řekla jsem a sedla si na zem, přímo k jejímu tělu. Ubrala jsem sílu kouzla a vyslankyně zůstala ležet na podlaze jako odpadky od stolu. Toliko k mocným bohům.

"Chtěla jsem ti pomoci," pronesla Imora pomalu.

"To jsi měla přijít dříve, když jsem byla tři sta let zamrzlá v ledu."

Imora zavrtěla hlavou a řekla: "Ještě nic nechápeš. Jsou situace, kdy nemůžeme zasahovat, jinak by škody byly příliš velké. Museli jsme tě..." svá slova ale nestačila dokončit.

Bodla jsem mečem do úst a dostala se přes ten její rozeklaný jazyk až na druhou stranu lebky. Kolik lidí, upírů nebo vlkodlaků jí na ty řeči naletělo? Naštěstí tomu byl už konec. V hlavě mi dozrál plán, jak vše zachránit. Nastal konec starých bohů. Všechny jejich klamy a hry se obrátí proti nim a promění se v oheň, který je navždy zničí.

Tichem se rozlehlo vlhké mlasknutí, jak jsem osvobodila meč z mrtvoly bohyně. Její útlé tělo působilo tak křehce a nevinně. Nikdo by nyní nehádal, že patřilo tak nebezpečné bestii, která se za lidskou tvář pouze skrývala. Ve skutečnosti byla zkažená až do morku kostí.

Procházela jsem po bílé podlaze dál. Neudělala jsem ještě ani jen pár kroků, když se přede mnou objevila silueta vysokého muže.

"Co jsi provedla mé paní?" vykřikl a poklekl u mrtvoly.

Pohlédla jsem na jeho bílé oblečení a tmavé vlasy. Nemohl být příliš starý.

"Co se tady mělo stát? Ty jsi měl být na stráží?" zeptala jsem se rychle.

Muž se na mě podíval a odpověděl: "Proč bych měl být na stráž? Imora vám chtěla dát požehnání a rady, abyste zachránila sebe i svého syna."

Sálem se rozlehl můj divoký smích. "To ti opravdu řekla a tys jí věřil? Bohové nepomáhají, jen klamou a nechávají za sebou spoušť."

Muž ale horlivě kroutil hlavou a dál smutně hleděl na svou paní.

Došla jsem k tělu a sehnula se. Muž se mě nesnažil zastavit, stejně by se mu to ani nepovedlo, byl sice vysoký, nevypadal však jako válečník.

Pravou rukou jsem z ženina krku strhla zlatý řetízek. Důležitý byl jen malý medailon. Nakonec tedy její nechtěná pomoc byla k něčemu dobrá. Získala jsem klíč k bráně.

Nechala jsem muže za sebou a pokračovala v cestě. Šperk jsem si pověsila na krk a brzy došla až k průchodu. Zlaté mříže byly jedinou překážkou, která mi bránila ve vstupu do síní bohů.

V dálce bylo vidět jasné světlo a nějaké stromy. Čerstvá tráva, zvlněná lehkým větříkem. Ušklíbla jsem se zhnusením. Hned jak se dostanu dál, tak to předělám. Stanu se velkou bohyní a vše se změní.

Zvedla jsem ruku a sáhla na mříže.

Najednou se všechno začalo hýbat. Podlaha se rozvlnila a zmizela. Propadla jsem se do tmy a padala stále dál.

Vyšlehly plameny a obklopily mé tělo. Můj křik se rozezněl nicotou.

Uchopily mě nesčetné ruce a strhaly ze mě šaty. Nahá jsem dopadla na studený kámen. Zůstala jsem ležet a bezmocně lapala po dechu. Náhle se přede mnou objevilo vysoké stvoření s tmavě zelenou kůží. Netvor mě popadla a roztáhl mi nohy. Cítila jsem jeho dech, jak se ke mně přiblížil. Z ohybné tlamy vylétl dlouhý rudý jazyk a přejel mi po břicho. Okamžitě mi naskočila kůže a po dlouhé době jsem zažívala čirou hrůzu. Nemohla jsem se ani hnout. Netvor si na mě lehl a já ho náhle cítila přímo v sobě. Jeho tělo se začalo rytmicky pohybovat nahoru a dolů. Otočila jsem hlavu na stranu a vyzracela se. Nemohla jsem utéci, na to mě jeho pařáty svírali až příliš silně. Najednou ale všechno zmizelo a já ležela na studeném kameni, sama v nicotě.

Najednou zazněly vedle mě kroky a ozval se hluboký hlas: "Jmenuji se Tartaros. Proč ses chtěla dostat k bohům?"

Zvedla jsem hlavu a pohlédla do očí démonovi. Stinné stvoření se tyčilo do výšky dospělého muže. Přes černou kůži šlehaly plameny a halily vše do nadpozemského světla.

"Jsem Alia, chtěla jsem k bohům, abych se stala jednou z nich," odpověděla jsem prostě.

"Proč sis myslela, že se ti to povede?" zeptal se mě démon.

Několik vteřin jsem přemýšlela, než jsem mu prozradila: "Chtěla jsem pomoci svému synovi."

Tartaros sklonil hlavu a přiblížil se ke mně. "K bohům se nedostaneš tak snadno. Nestačí jen otevřít bránu a prostě

vejít. To by mohl udělat přeci každý trochu talentovaný kouzelník."

"Jak se tam mám tedy dostat?" zajímala jsem se a ucítila jiskru naděje.

Démon ji však rozdupal a roztrhal na kousky. "Nejsem tu od toho, abych ti radil. Už jsem ti i tak řekl víc, než bys měla vědět." V jeho slovech zaznívala něco, co mě znovu naplnilo nadějí. Zaslechla jsem nástin chůlče.

"Pokud mi poradíš, dám ti něco, co ti nikdo jiný nedá."

Tartaros zamrkal a po tváři se mu rozlil nebezpečný úsměv. "Co bys mi chtěla dát?" zeptal se.

"Přeci sebe, nic víc a nic míň," pronesla jsem medovým hlasem.

"Už tě přeci vlastním, jsi v mé říši a nemůžeme se odsud dostat."

Dozvěděla jsem se právě to, co jsem potřebovala.

"Nemůžeme se odsud dostat? Znáám pověsti a nejspíše budou i pravdivé. Bohové tě tady zavřeli?" zeptala jsem se rychle.

Tartaros jen přikývl, a tak jsem mluvila dál "Můžu ti ale pomoci a dostaneme se ven oba. Pomohu ti se pomstít za tisíce let, které jsi tu musel strávit."

Démon se jen sklonil a políbil mě. Blaženě jsem přivřela oči. Moje sladká cesta za pomstou začíná.

2. Na začátku cesty

Ležela jsem na posteli a tonula ve vlastních vzpomínkách. Tartaros mi ukázal svůj pohádkový palác. Celý stál v jedné velké jeskyni, kterých tady bylo nespočet. Černé věže se tyčily až ke skalní klenbě, narušené rudým žilkováním. Podobalo se to žílám nějakého obrovského tvora. Kolem paláce byla louky, porostlé světle žlutou trávou. Vypadalo to téměř mrtvě, ale chodila se sem pást různá zvířata a tráva jim rozhodně neuškodila. Cítila jsem se skoro jako na povrchu a zapomínala na to, že jde jen o velké vězení. Duše nejrůznějších temných tvorů zde měly odpykávat svůj trest. Tartaros mi vysvětlil, že mučení může trvat i tisíce let. Já jsem měla štěstí a dostala jsem se do jeho přízně. Díky tomu se můj pobyt tady změnil v nejkrásnější chvíle mého života. Pořád jsem se ale chtěla dostat ven a pomstít se starým bohům. To, jak si zahrávali s lidmi a s ostatními živými tvory, prostě musí brzy skončit.

Reklama

Náhle mě vyrušilo zaklepání na dveře.

"Dále" řekla jsem opatrně.

Dveře se otevřely. Celý palác byl bez služebnictva. Nikdo ho neudržoval a ani neuklízěl, ale i tak vše bylo v dokonalém pořádku. Proto mě nepřekvapilo, že se ve vchodu objevil sám Tartaros.

"Co by si přála má dokonalá společnice" zeptal se hlubokým hlasem.

Několik vteřin jsem přemýšlela. Jak mohl vědět, že něco chci? Přišel ale opravdu v pravou chvíli.

"Chtěla bych už vyrazit na povrch nebo minimálně zjistit, jak to provedeme."

Démon se usmál a při tom vycenil obrovské tesáky. "Myslel jsem si, že něco víš, když jsi mi nabídla pomoc."

Au! Tak tohle se mi opravdu nepovedlo. Musela jsem rychle celou situaci zachránit. "Chtěla jsem si nejdříve poslechnout tvé nápady a později to dát dohromady s těmi svými."

Nebylo poznat, jestli mi na to skočil. Vešel do místnosti a zůstal stát těsně nade mnou

"Později společně povečeříme a vše ti vysvětlím". S tím si sedl na postel a přitáhl se ke mně.

Cítila jsem jeho silné paže na zádech. "Dobře a jaký program máme v této chvíli?"

"Potřebuji zjistit, jestli umím stále uplatnit veškerý svůj talent," pronesl šeptem a políbil mě na krk. Cítila jsem jeho teplé rty a naskočila mi husí kůže. Opatrně mě položil zpátky na postel a lehl si na mě. Pomalu a jemně, abych se necítila nepříjemně. Potom jsem zjistila, že ze svého talentu nic nezapomněl.

**

Probudila jsem se a u své postele uviděla stojan na šaty. Na něm byl pověšený oděv, který jsem si měla nejspíše vzít na naší malou večeři. Oblékla jsem se a přidala několik stříbrných

šperků. Černá barva mi vždy slušela, ale potřebovala nějak doplnit, narušit.

Kompletně ustrojená jsem vyšla na chodbu. Moje kroky se rozléhaly. Brzy jsem se labyrintem chodeb dostala až do jídelny. Dlouhé místnosti vévodil stůl z tmavě hnědého dřeva.

Tartaros seděl už na místě a spolu s ním tu i nějaká stařena.

Pozdravila jsem ji kývnutím hlavy a usadila se.

Démon vstal a uklonil se. "Tohle je Vonoria, šamanka," představil rychle ženu a znovu si sedl.

Několik následujících minut jsme se věnovali pouze jídlu. Potom ale nastala chvíle, kdy démon znovu povstal.

"Pozval jsem k nám i Vonorii, aby nám svou magií pomohla. Potřebujeme ale více síly, abychom narušili okovy Tartaru a mohli duše opět propustit. Alia proto vyrazí na cestu a najde další čtyři společníky." Potom se jeho pohled zastavil přímo u mě. "Přivedeš další čtyři společníky, dám ti mapu. Celkem ale bude pomocníků pět. Toho posledního již nosíš v sobě. Po porodu použijeme její magii a dostaneme se tak na svobodu. Potom bude otevřená i cesta k bohům a k finální pomstě." S tím skončil a jídelnou se rozlehlo ticho.

Cítila jsem se zrazená a využitá. Tartaros možná už od začátku věděl, že potřebuje ke kouzlu zplodit potomka, ale mně nic neřekl. Prostě to jen udělal a potom se o tom zmínil, jako by o nic nešlo. Zbytek večera jsem se plně věnovala jídlu. Upíři sice jíst nepotřebovali, to ale neznamená, že by nemohli. Po menší slavnosti jsem se vrátila zpět do svého pokoje.

**

Druhý jsem otevřela oči již brzy ráno. Pohled mi trochu kazila pouze Vonoria, která stála mezi otevřenými dveřmi a sledovala mě. Neztrácela jsem s ní jediné slovo, jen jsem jí pokynula rukou, na znamení, že ji slyším.

"Tartaros chce, abychom co nejdříve vyrazily, mapu a vše potřebné mám už sbalené." řekla chraptivým hlasem.

Jenom jsem přikývla a prošla kolem ní. Našeho rádoby společníka jsem nehodlala rušit, ne z úcty, ale prostě jsem ho nechtěla vidět.

Prošly jsme několika chodbami a mně se celou dobu dařilo vyvolávat iluzi, že se tu vyznám. Brána se před námi sama otevřela a my vešly do hlubin Tartaru.

"Měla bych tě o něčem poučit," začala stařena a čekala, co řeknu. Dál jsem ji ignorovala, tak dořekla: "Opravdu zde nepoužívej svou magii, je tu pojistka, která by nás stála život."

Moje kývnutí bylo jedinou odpovědí, kterou dostala. To jí bude muset stačit.

Náhle ale do našeho zorného pole přišel nějaký cizinec. Zpočátku jsem si neuvědomila, že je to vlkodlak. Hlubiny Tartaru mají mnohé, ale čistý vzduch to rozhodně není. Je ale velmi těžké najít někoho, kdo by za mě udělal práci, do které se mi nechce. Musela jsem se tak připravit na boj, a to jen s pomocí meče.

Zhluboka jsem se nadechla, na zkoušku se zářivě usmála a připravila se na střet. Vonoria vedle mě ztuhla jako socha.

Teprve v tu chvíli jsem si nově příchozího prohlédla. Sice nepůsobil jako válečník, ale to mohla být i lest. Byl vyzábělý, jako by už nějaký čas hladověl. Na sobě roztrhanou změť hadrů, která nevypadala moc hrdinsky, ale ani válečnický. Přes odér špíny, potu a zaschlé krve jsem cítila zřetelný pach vlkodlaka.

"Co od nás chceš?" vykřikla jsem a můj úsměv zmizel.

"Ztratil jsem se a nevím, jak se dostanu k východu," odpověděl chlapec zmateně.

"K jakému východu?" zeptala jsem se okamžitě.

"Spadl jsem do nějaké jeskyně a nevím, jak se dostat ven. Pomohly byste mi? Moje smečka musí být někde blízko," dodal unaveně a hleděl mi do očí. Potom se v jeho očích objevil obraz dokonalé hrůzy.

"Jste to vy?" zeptal se pomalu a začal se klepat, jako by ho postihla prudká zimnice.

"Alia? Jsem to já." Můj hlas zněl na rozdíl od toho jeho jasně a zřetelně.

Chlapec mi padl k nohám a začal moje špinavé boty zasypávat polibky. Celé jeho tělo ovládal divoký třas.

"Vstávej a řekni nám víc!" Můj rozkaz prolétl vzduchem jako bič.

Mladík okamžitě vstal a uklonil se.

"Moje smečka byla nedaleko odtud, když nás napadli elfové. Samozřejmě jsme je porazili, ale já špatně došlápl a spadl z útesu."

"Půjdeš tedy s námi a dovedeš nás k místu, kde jsi spadl," přikázala jsem rázně a skryla, jak dobrá zpráva to pro nás byla. Hlubiny Tartaru měly více východů. Chlapce by ale taková zpráva mohla přivést na nekalé myšlenky. Prošli jsme tedy mlčky po planině se suchou trávou a došli až k úpatí hory.

Vlkodlak najednou zůstal stát na místě. Za několik málo vteřin řekl pouze: "To není to místo."

"Tím chceš říct, že jsme se ztratili?" zavrčela jsem, jako bych i já byla vlkodlakem.

Chlapec se znovu začal klepat strachy. "Bylo to tady, ale něco se změnilo, ta hora vypadala předtím úplně jinak."

Tasila jsem meč a jeho čepel prolétla vzduchem jako blesk. Ocel dokonale přeťala chlapcův krk a oddělila hlavu od těla. Jeho torzo ještě chvíli stálo na místě, než jsem ho kopancem poslala k zemi.

"Tohle nemůžeš dělat!" zavrčela Vonoria temně.

Napočítala jsem do deseti, aby ji nepotkal stejný osud jako toho blázna, a otočila se k ní. "To dítě nám bylo k ničemu a já ti nemusím vůbec nic vysvětlovat ani tě žádat o povolení. Uvědom si, s kým mluvíš."

Šamanka se ale rozesmála a řekla jen: "Ty si uvědom, kde jsi, a potom zde zkoušej použít svůj titul. Někde jinde jsi možná pyšnou a mocnou královnou, ale tady nejsi ničím."

Rychle jsem se otočila a vyrazila podél hory, zpět na cestu, která byla na dohled. Tahle cesta bude opravdu hodně dlouhá.

3. Stařec a matka

Naše cesta se brzy zvrhla v peklo. Sice bych si na tomto místě si měla tohle přirovnání asi rozmyslet ale možná by mě ani tak nenapadlo nic příhodnějšího. Pustina ale brzy končila a my našli naší první zastávku. Aniž bych se pořádně rozhlédla kolem, vešla jsem do města. Jen další ošuntělá vesnice, lidé opravdu žili všude stejně. Všechny ty omšelé chatrče, které by po všech letech už začaly splývat a jediný důvod, proč jsem jim vůbec věnovala pozornost, bylo že se podle nich dal odhadnout počet obyvatel a jaké jsou většinou rasy. Zde žilo několik stovek lidí, nikde stopy po elfech nebo trpaslících. Když jsem procházela kolem chatrčí, bylo slyšet skřípání dveří a okenic, nikdo ale nevyšel ven aby se zeptal, co tam vlastně chceme. Zastavili jsem se až na místě, které sloužilo jako hřbitov a náměstí dohromady. Opravdu kouzelná kombinace. Viděla jsem čerstvé hliněné mohyly, obklopené malinkými lampičkami, které měly zlým duchům zabránit převzít nadvládu nad těla mrtvých. Samozřejmě to bylo zbytečné ale lidé byli všude stejní. Bez špetky znalostí ale za to s velkou dávkou různých pověr, aby jimi vysvětlili chod světa kolem sebe. Vonoria šla těsně za mnou jako nějaká podivná tělesná stráž. Rozhodně mě nechtěla vést Znovu jsem tak prošla vesnicí a hleděla nějakou budovu, kde bych našla vládnoucí

zastoupení. Náhle jsem zahlédla dům, který vypadal poněkud honosněji i když panským sídlem se to nazvat nedalo. Trámy hrozili zhroucením a zdi byli špinavě šedé. Otevřela jsem dveře se shnilého dřeva a pohlédla na hubené, zubožené tváře před sebou, které se panicky kroutily. Jedna z postav ustoupila zpět, zatímco druhá tasila meč, který hrozil póze tím, že se brzy rozpadne v hromadu rzi. "Co od nás chcete?" ozval se hlas tak chladný, že by mohl patřit mrtvému. Moje oči sklouzly po vesničanech a našli zdroj hlasu. Malý stařík, který mi byl matně povědomý, jako příbuzný, kterého jste už dlouho neviděli. "Jsem Alia, královna upírů.". Další lidé tasily meče a já už si myslela, že tuším svůj konec.....nebo konec vesničanů ale spíše to vypadalo na druhou možnost. Stále jsem měla své zbraně a svůj bojový talent. Vonoria ale kolem mě prošla a pozvedla dlouhou hůl, který začal fialově zářit – vesničané couvli ale jejich nepřátelské pohledy zůstali. Šamanka proto temně pronesla "Můžeme vás všechny na místě zabít, jestli nám neřeknete, kde najdeme démona Beliara." Zůstal jsem na místě a dělal, že ví, o čem mluví. Nikdo mi ale o někom takovém neřekl ani slovo. Nejspíše to ale bude jeden z našich budoucích spojenců. Možná vše skončilo bojem, kdyby se stařík nerozesmál a nezatleskal. "Tak to prosím musíte jít se mnou" vyhrkl a vyběhl dveřmi ven. Několik úderů srdce jsem zůstala stát překvapeně na místě, potom ho následovala. Vonoria nechala hůl zhasnout a šla hned za mnou. Prošli jsme po pískem vysypané cestě a zastavili se až u malého domu, který nám hrozil okamžitým zřícením. Stařík rozrazil dveře a s širokým úsměvem nás vedl dovnitř. Domek tvořila jen jediná místnost, která byla něco mezi ložnicí a kuchyní. Muž propajdal přes celou místnost a zastavil se před ošuntělým gobelínem. Pohlédla jsem na ze da

četla jména, která mi nic nepřipomínala. "Vidíte se?" zachroptěl stařík. "Cože?" vyhrkla jsem okamžitě. Stařík se zasmál a řekl jen "Jsem z vašeho rodu". Zůstala jsem ohromeně stát na místě. "Já jsem ale upírka, nemůžete být můj potomek, jste přeci člověk". Muž ale znovu hlasitě zatleskal a ukázal na dvě jména, kterými rodokmen skoro začal. "Tady jste vy Alia Nordijská a zde je vaše sestra Estel". "Žije ještě někdo další," vysoukala jsem ze sebe. Stařec přikývl "mám ještě dvě dcery". "To je skvělé ale jak si se dostal se svou rodinou na tohle místo?". "Já a moje manželka jsme zkoušeli černou magii a nějak se nám to nevydařilo." řekl pouze a náhle vypadal nervózně. "Poradíš nám tedy, jak najít cestu k Beliarovi?" zeptala jsem rychle. Vonoria mu půjčila mapu a on nám radil, jak se vyhnout bažině a lesu, kde žili obři. Náhle vykřikl "musíte ale se mnou jít na slavnost.". Obě jsme přikývly a vyšli ven. Večer začínala oslava života. Sice to zná trošku nezvykle ale na tomhle místě není život tak jistým, proto se čtyřikrát do roka slaví. Teprve nyní mě napadlo, že ani neznám jméno toho staříka, nic se ale neděje zjistím ho večer. Znovu naše cesta vedla celou vesnicí. Přešla jsem další strašidelný výhled na polorozpadlé domky a našla si raději tábor na kraji lesa. Jediné rozptýlení bylo, hledání v mapě. Učit se názvy všech hor, vesnic a řek. Tartar bylo opravdu rozlehlým místem, plným všeho možného a někdy i nemožného. Vonoria mi vyprávěla o očních bulvách, které s vrčením létají lesem a zabíjejí vše živé. Při západu slunce, které tady prakticky nebylo vidět, ale kouzelné nebe ho nahradilo, jsme vyrazily na cestu. Pohled na domy nebyl v šeru tak odpudivý. Došli jsme rychle na místo slavnosti a já znovu pohlédla do tváří obyvatel. Žádný z nich se ani neblížil k pojmu, který nazývali krásou. Odpudivé a pokřivené nestvůry.

S úsměvem jsem si od jedné takové příšery vzala pohar s nějakou tekutinou a napila se. Měla jsem co dělat abych nápoj zase nevyplivla. Nejspíše to bylo víno ale zatuchlina v něm, každý zárodek chutě hned zabila. Položila jsem pohár na křivé monstrum ze dřeva, které mělo být asi stolem. Zdejší obyvatelé na tom opravdu byli špatně. Pohledem jsem našla svého příbuzného a vydala se k němu. "Děkujeme za pozvání, je to tady...zajímavé" větší lež už jsem nemohla vyplodit. Stařík mi ale věřil, popadl mě za ruku a začal mi děkovat. Několik minut se mi povedlo stát opodál a vyhnout se všem nabídkám k tanci a dalšímu pití. Brzy se kolem mě ale vytvořil shluk škaredých žen a začali vyluzovat skřeky, které jsem později identifikovala jako zpěv. Dřívější nepřátelství z nějakého důvodu zmizelo. Náhle ke mně přišel jeden muž a jazykem mi naznačil velice nechutnou představu. Počkala jsem až jazyk více vyplázne a potom ho za něj chytla. Stačilo jediné trhnutí a kus masa opustil jeho šerednou tvář. Hodila jsem jazyk na kopy hnoje a potom za ním poslala i zbytek těla. Naštěstí bylo okol vše ponořené ve tmě, a tak si nikdo ničeho nevšiml. Pohledem jsem našla šamanku a s úsměvem mě napadlo, že si slavnost užívá asi úplně stejně jako já sama. Prohlédla jsem si její tvář a zjistila, že nevím o nic víc. Nebyla lidského rodu, na skřeta ale měla příliš pohledné rysy. Elfkou ale také rozhodně nebyla, protože ty nestárnou. Z přemýšlení mě vytrhl nějaký hluk. Otočila jsem se a viděla rvačku dvou mužů. Mlátili do sebe jak dva opičáci. Kdysi dávno jsem byla v elfí aréně a tam se rozhodně boj podobal více tanci. Tohle byla jen soustava chaotických pohybů, někdy zcela zbytečných. Ruka jednoho z chlapů prolétla úplně nesmyslně vzduchem. Nechala jsem jejich boj za sebou a znovu našla staříka. "Musíme se společnicí už vyrazit. Doufám, že se

neurazíte a snad se sem budeme moci někdy vrátit". Muž znovu zatleskal a já opět přemohla nutkání, mu ty ruce utrhnout. "Musíte ale ještě přijít ke mně domů, bude tam na vás čekat jeden host" pronesl chraptivě a my samozřejmě souhlasily. Naposledy jsme prošli vesnicí a stařík otevřel dveře svého domku. Vešla jsem jako první a viděla velkou klec, kterou zakrýval přehoz, který byl teď hozený na podlaze. Zůstala jsem hledět na stvoření, jaké bych tu rozhodně nečekala. Přímo přede mnou byl anděl. "Co s ním můžu dělat?" zeptala jsem se s tichou nadějí. "Jsme přeci jedné rodiny, vím, co upíři a démoni dělají s něčím takovým takovým" poznamenal stařík a poprvé se v jeho tváři ukázal výraz čiré krutosti. Nyní jsme si mohli být jisté, je mého rodu. Prošla jsem ke kleci a prohlédla si postavu, která nejvíce připomínala elfa. Z dokonalé bílé pokožky se linula záře, ze zad vyrůstala bílá křídla. Anděl vypadal trochu pomláceně ale to se stalo nejspíše při jeho chytání. Otevřela jsem klec a popadla anděla pod krkem, aby nestačil něco udělat, Neměl, ale tolik síly, aby se zmohl na obranu. V jeho očích se zračila beznaděj. Pustila jsem ho na podlahu a vzala do ruky dýku. Sice se na takovou práci příliš nehodila ale aspoň to nebude rychle hotové. "Co myslíš, že tě provedu?" zašeptala jsem tiše. Ukázala jsem mu dýku a po tváři anděla stekla jediná slza. "To je všechno? Jen jediná slza? Musíš se svou domovinou rozloučit lépe, už se tam totiž nikdy nevrátíš." můj hlas projel jeho myslí jako nůž. Viděla jsem v jeho tváři hrůzu, a to se mi líbilo. Andělé podle pověstí žili na nebesích. Do jejich říše se nemohl dostat každý. Pokud se anděli uřezali křídla, nemohl už se nikdy vrátit domů. Mohli pouze hledět na oblaka a trápit se, až do konce času. Právě tohle, jsem se chystala udělat. Chytila jsem Dáků do pravé ruky a levou

otočila anděla tak aby ležel na břiše. Neměl tolik sil, aby se bránil. Špičkou čepele jsem křídlo nejdříve vykloubila a potom úplně odřízla. Bytost světla vydala první bolestný výkřik. Po bělostné tváři začali stékat slzy. Kolenem jsem se zapřela o jeho zadek vytrhla z druhého křídla hrst per. Odhodila jsem je a hleděla na to, jak padli do krve, která se rozlévala po celé místnosti. Provedla jsem poslední řez a odhodila druhé křídlo. Anděl zůstal ležet na zemi a ani se nehnu. Hleděla jsem na jeho tvář, která byla plná slz. "Tak má vypadat loučení" řekla jsem pobaveně a otočila se. Za mnou stála nějaká žena, které jsem si před tím nevšimla. Kdy vlastně přišla? Snad byla jen divákem mého divadla. Pohlédla jsem na její tvář a mou myslí prolétlo poznání. Ze sebe jsem však vysoukala jen jediné slovo "Matko?"

4. Paměti mrtvých žen

Před mýma očima se míhalo stovky vzpomínek na můj lidský život. Jak jsem na poníkovi projížděla zahradou. Moje sestra běžela opodál, s jejími zlatými vlasy si hrál vítr. Naše matka stála opodál a hleděla na nás s veselým úsměvem. Rychle mě vše ale znovu uvrhlo do reality. Pohlédla jsem na tvář, která se nezměnila. Úsměv ale nebyl veselý, ale vypadal jako škleb divoké šelmy, kterou nejspíš i musela být. "Si upír nebo vlkodlak?" zeptala jsem rychle. Žena se usmála a tentokrát to vypadalo přívětivěji. "Opravdu je to to první, na co si po tak dlouhém, čase vzpomeneš?" její hlas zněl zvědavě a trochu zklamaně. Pamatovala jsem si jen útržky ze své minulosti a nyní, jsem se mohla dozvědět více. Něco mě ale varovalo, špatný pocit, intuice. Lidé proto mají mnoho jmen, ale prostě

to byl zlý pocit. "Mám mnoho otázek, ale jednu bych opravdu ráda věděla hned. Jak to, že si dosud naživu?" můj hlas zněl silněji, než jsem doufala. Pořád jsem byla dobrá herečka. "Jsem čarodějka" odpověděla má matka klidným hlasem. "Jak si skončila tady?" zeptala jsem se rychle. Žena se pomalu nadechla a její úsměv náhle působil křečovitě, jako by se do něj musela nutit. "S otcem jsme udělali velkou chybu, když si se zrodila ty, byl to výsměch bohům. Potrestali nás za to, a tak jsme skončili tady." "Takže ty si s tím souhlasila? Kývla si na to, aby mě polomrtvou zakopali do země?", začala jsem křičet. Tolik let jsem v sobě držela vztek, který se náhle mohl na něčem vybit. "To byla chyba ale sedni si prosím ke stolu a najez se se mnou " pronesla má matka potichu. Jen jsem přikývla a až nyní si všimla prostřeného stolu. Každá z nás si sedla na jednu stranu a hleděla se zájmem na tu druhou. Zabila jsem i draka ale tohle na mě bylo už pomalu příliš. Předě mnou seděla žena, pořád jsem na ní nemohla myslet jako na svou matku, která mohla za to, že jsem upírka. Stovky let zůstávala moje mysl uzavřená, ale náhle jako by se něco prolomilo. Postupně se minulost vracela a vše zapadalo na správná místa. Znovu jsem viděla svou sestru. Znovu vypluli vzpomínky na naše hry. Často mezi námi vznikali hádky, ale pokaždé to skončilo usmířením. Šlo o maličkosti, které ale dětem připadají velmi důležité. Dospělým ale připadají malicherné. Vzpomněla jsem si na poníka, jmenoval se Stýbla. Patřil jen mě i když jsem ho půjčovala i sestře. Už jsem si ale nemohla vzpomenout, jak vlastně skončil. Pokud mi ten den nic neprovedla, brala si ho i Estel ale ta ho vždy vrátila do stáje.

Reklama

Vrátila jsem se do přítomnosti a pohlédla na jídlo před sebou. Jako upírka jsem vůbec jíst nemusela ale znovu jsem na tu hru přistoupila a začal jíst. Má matka se snažila působit klidně ale moje upíří smysli mi prozradili pravdu. Žena přede mnou byla všechno možné, jen ne klidná. Co jí ale tak rozhodilo? Setkání se mnou? Nemohlo za ti být něco jiného. Pohlédla jsem na jídlo a náhle ucítila mandle. Jídlo přede mnou, ale byla bramborová kaše, která by něco takového vůbec neměla obsahovat. Potom mi ale vše naskočilo na správné místo. Má matka přeci mluvila o chybě, kterou mou proměnou udělala. Rychle jsem chytila ubrousek a vyplivla do něj sousto ze svých úst. Naštěstí jsem nic nespolkla. Ubrousek skončil na zemi přímo pod mými botami. Matka si naštěstí ničeho nevšimla a klidně jedla dál. Místo jídla jsem si prohlížela výzdobu stolu. Někdo se snažil a dal na pečlivě vydrhnutou dřevěnou desku bílé svíce, které trošku páchli ale i tak, snaha se cení. Matka se na mě na několik vteřin podívala, usmála se a jedla dál. Později od stol vstal a vydal se ke mně. Využila jsem několika málo vteřin, kdy se podívala k oknu a vyhodila část jídla na zem. "Už si dojedla? Nepotřebuješ si lehnout?" zeptala se náhle starostlivě. Její srdce v tu chvíli tlouklo jako by mělo každou chvíli vyskočit z těla. Něco jí vyděsilo. Moje obavy se tedy potvrdili a já mohla přejít k činu. "Proč si mě chtěla otrávit?" zeptala jsem se, bez nějakého přikrášlování. Matka se usmála i když to vypadalo jako by spíše dostala křeč "Co to říkáš za nesmysli, uvědom si, s kým mluvíš." její hlas náhle přeskočil do nižší polohy. "Mluvím s někým, kdo nechal svou dceru pohřbít zaživa. Otrávení jídlem mi připadá jako menší zlo." má odpověď jí vylekala. "Nemusíš nic hrát, měla sis více zjistit o upířích smyslech, než si mi chtěla provést něco takového." opatrně jsem jí obešla. Pořád jsem sledovala její

tvář, která výrazně pobledla. "Jednu věc ti ještě řeknu, za to cos mi udělala zaplatíš, vytrhnu ti srdce a žádná tvá kouzla ti nepomůžou. Nejdříve ale budeš trpět, stejně jako jsem trpěla já." s tím jsem zavřela dveře a vyšla ven. Můj drahý příbuzný čekal celou tu dobu venku. Došla jsem k němu a bez varování zaútočila. Má ruka pronikla chatrným tělem až k srdci. Stačilo jediné prudké trhnutí a držela jsem zdroj jeho života v ruce. Na silnici proudem vystříkla krev a zbarvila štěrk do ruda. Odhodila jsem srdce, které přestalo plnit svou povinnost, na zem a pohledem našla Vionoři. Stačilo jedno kývnutí a domluvili jsme se i bez slov. Vyšli jsme na okraj vesnice a našli strážce. "Ta žena v domě vašeho starosty, nesmí vyjít ven. Jestli jí tady nenajdu při svém návratu, tak celou vesnici vypálím a všechny lidi pobiji," Můj hlas zněl dost hrozivě na to, aby ho černovlasý hubený muž bral vážně. Jeho pobledlá tvář s očima rozšířenýma hrůzou mluvila za vše. Báł se mě a moje rozkazy splní. Otočila jsem se k Vonorii a kývla na ní "už můžeme vyrazit". Obě jsme se otočily a šli dál, naše kroky vedli pryč z vesnice, vstříc dalším nástrahám Tartaru.

**

Když obě ženy odešly, rozběhl se voják k domu starosty. S hrůzou hleděl na tělo, kterému někdo vytrhl srdce. Nebylo pochyb, že to udělala ta krvelačná bestie. Voják otevřel dveře a uklonil se ženě, která čekala hned za nimi "Má paní, vaše dcera už odešla. Přikázala mi abych vás tady zavřel.". Čarodějka se usmála "Hodláš snad ten pokyn dodržet?" její tvář se roztáhla v úsměvu. Svoji otázku nemyslela vážně ale i

tak si muž nedovolil neodpovědět, "Má paní, to bych samozřejmě nikdy neudělal ale ona hrozila, že nás všechny zabije. Co máme dělat?". Žena se usmála "Neboj se, Lovec si s ní už poradí. Ta upírka tu byla naposledy"

5. Legie

Rozhlédla jsem se po okolí. Kolem nás byla jen pustina, která sice vypadala krásně ale nám moc užitku nepřinesla. Pořád jsem myslela na svou matku. Jak si mohla myslet, že se mnou klidně nají a při tom mě rovnou otráví? Věřila opravdu svému plánu, tak moc? Naštěstí se vše dozvím, až budu na zpáteční cestě. Nemohla jsem se na tom místě zdržet dlouho. Později jí ale budu mučit a dozvím se celou svou historii. Zatím jsme ale byli na cestě jen pár dní. Divoké lesy nás míjeli a brzy je nahradili nějaké zvláštní ruiny. Nejdříve na nich nebylo nic zajímavého, ale později jsem se zastavila a hleděl na ozdobné kameny. Nebyla to sice trpasličí práce ale i tak byla velmi zdařila. Všude někdo vyryl ozdobné runy, které se klikaly a navzájem se proplétali, až utvořily celý obraz. Zahlédla jsem hlavu něčeho velkého, ale některé kameny již bohužel chyběli. Obešla jsem rozbité hradby a došla až k bráně. Mohutná kamenná křídla ale byla také rozbitá na kousky. Musela tady řádit opravdu velká síla. Nejspíše nějaká magie, možná ale obří nebo něco takového. "Dál už bych nešla" zazněl tichem hlas šamanky. Zanávala jsem a napočítala do deseti abych jí na místě neutrhla hlavu. "Nejsem malé dítě ani nějaký tvůj sluha. Chci se na ty ruiny podívat a ty mi v tom rozhodně

nezabráníš.". Můj hlas zněl podrážděně ale také tak znít měl. Přeci mi nebude nějaká stařena rozkazovat. Prošla jsem k bráně a náhle mě něco napadlo. Mohla bych si zde vytvořit nové centrum své říše. Mé ruce vylétli vzhůru a magie se začala utvářet. Mocné modré světlo zazářilo a dolétlo až ke kameni. V tu chvíli se stálo mnoho věcí, během jedné jediné vteřiny. Vonoria vyplašeně vykřikla a kameny se dali do pohybu. Začali se kupit a brána se dala do pořádku. "Co si to provedla?! Přemýšlíš ty vůbec!" zakřičela šamanka a rychle šla do skrytu pevnosti. "Opravila jsem jen pár ruin, nezastavila jsem čas" odpověděla jsem chladně i když jsem stále nechápala její zděšení. "V Tartaru nemůžeš používat magii, přilákáš tím avatary" odpověděla stařena a rychle zavírala nově opravenou bránu. "S pár démony si hravě poradíme." zazněla má slova. Šamanka ale zakroutila hlavou a ukázala k nedalekému lesu. Ze skrytu stromů se vyřítila bledá štíhlá ale svalnatá stvoření. Na bílém čele byla nějaká světle modrá runa. Byli téměř nazí, až na bederní roušky, které jim kryli to nejdůležitější. Jeden u nich přišel blíže a já spatřila runy, které se táhli po celém jejich těle. Jejich kresby ale byli světle modré a na bledé kůži se téměř ztráceli. "Nesmíš použít žádné kouzlo nebo jich sem přilákáš ještě víc. Říkala jsem ti přece aby si kouzla nepoužívala." vyštěkla šamanka a odněkud ze svého hávu vytasila meč. Sama jsem se připravila k boji a čekala. Avataři prohlíželi bránu a nebude jim trvat dlouho a dostanou se až k nám. Modrá náhražka nebe nad námi se mezi tím zatáhla a světla poněkud ubylo. První nepřítel strčil ruku do otvoru v bráně a pomalu jí začal otevírat. Pozvedla jsem meč a sekla po bledé ruce. Čepel pronikla masem i kostmi a usekla tvorovi všechny prsty. Vystříkla světle modrá krev. Avatar pahýl ruky ukryl a zakřičel bolestí. Položila jsem

dlaň na hromadu kamení a soustředila se. Sice jsem neměla používat žádná další kouzla, ale bez jejich pomoci je nepřemůžeme. Kameny se dali do pohybu a utvořili postavu podobnou lidské. Golem se vztyčil v celé své výši a otevřel bránu. Jeho mohutná paže prolétla vzduchem a zasáhla jednoho z nepřátel. Vzduchem se jasně rozlehlo křupání kostí. Avatar prolétl vzduchem a tvrdě dopadl na zem. Náhle se tichem rozlehl vzteklý řev a do mého zorného pole vstoupil další nepřítel. Bledá postava s dlouhými světle modrými vlasy vyšla ze skrytu stromů a pomalým tanečním krokem se k nám blížila. Její světlé šaty rozhodně nevypadali jako oděv vhodný na bojiště, lehká látka se vznášela jako by to byli jen pavučiny. Neznámá došla až k otevřené bráně "Přichází démonka a její jméno je Legie, protože jí je mnoho. Okamžitě vyjděte ven a se vztyčenou hlavou se postavte svému trestu. Zachovejte si zbytek cti a sami se vzdejte nebo vás dostaneme z vaší skrýše a popravíme vás jako toulavé psi." "Dojdeš si pro mě sama nebo na to nemáš odvalu?" zeptala jsem se a dala si záležet, aby můj hlas dobře slyšela. "Já nikdy nejsem sama" odpověděla Legie a udělala krok vpřed. V tu chvíli se kolem ní objevila mlha a náhle tu stáli tři totožné ženy. Ty tři udělali ve stejný okamžik krok vpřed a znovu se roztrojili. Tento proces se opakoval, dokud k bráně nedorazila malá armáda. "Už mě konečně poslechne nebo se zase postavíš mé vůli?" zeptala se Vonoria. Nepodívala jsem se do její tváře, neudělám jí přece tu radost ale ani nenechám její otázku bez odpovědi "Co navrhuješ?". Šamanka se usmála "musíme se rozhlédnout po pevnosti a najít jiný východ. Tvůj golem ale musí odvést pozornost.". Přikývla jsem a vyslala golema do boje. Monstrum se rozběhlo a začalo útočit na naše nepřátele. My jsme se rychle rozběhli mezi ruiny a hledali vše, co by nám

mohlo pomoci. "Co si myslíte, že děláte?" ozval se najednou hlas, přímo za mými zády. Otočila jsem se a pohlédla do tváře jedné z démonek, Legií. "Hledáme způsob, jak tě zabít?" zazněla rychle má odpověď. "Tak mezi těmi kameny to tedy opravdu nenajdete" odpověděla Legie. Na tváři jí pohrával nebezpečný úsměv. „Jak si se vlastně dostala přes golema?" zeptala se jí šamanka. "Ta vaše parodie na bojovníka je pomalá." odpověděla Legie a po jejím boku se objevil jeden z avatarů, jako by chtěl podtrhnout její slova. Vytasila jsem meč a připravila se na boj. Vonoria zatím najde způsob, jak nás odsud dostat, aspoň jsem v to věřila. Možná to byla spíše důvěra vzniklá ze zoufalství ale na tom teď nezáleželo. Legie se vyhnula mé první ráně a já se musela plně koncentrovat na boj. Avatár možná tušil něco více, než jeho paní a chtěl zaútočit na šamanku. Čepel mého meče prolétla vzduchem a uřízla mu pravou ruku přímo na zápěstí. Po kamenech se rozstříkla modrá krev. Otočila jsem se, Vonoria někam zmizela. Legie odněkud vytasila dvě dýky a dala se do boje. Rychle jsem vykryla její první útok mečem a snažila se jí bodnout, ale byla na mě příliš rychlá. Vyhýbala se úderům a sama se snažila o útok, ten se jí ale zatím nepodařil. Chystala jsem se k útokům, kterým bych určitě získala vítězství, když se zem propadla a já zmizela v temnotě.

Reklama

**

Vonoria osahávala kameny kolem sebe. Na několik z nich cítila stopu magie. Matně si vzpomněla na den, kdy sama obdržela magickou moc. Její učitelka byla krutá a nemilosrdná ale ve svém řádu patřila k nejsilnějším. Sama Vonoria její dědictví dál piloval a dovedla ho k dokonalosti. To si aspoň vymyslela, než skončila tady. Najednou se magie stala jejím nepřítelem. Všechna kouzla přivolával avatary. Ti byli stvořeními bohů a měli dohlížet na rovnováhu. Nikdo neměl v podsvětí získat moc a podmanit si ostatní. Vonoria přejela rukou po dalším kameni a náhle se zem nad její hlavou otevřela a k jejím nohám spadla Alia. Ostrý meč jen těsně minul Samančinu tvář.

**

"Co se stalo?" vykřikla jsem a rozhlédla se. Vonoria se usmála "našla jsem cestu ven a nějaká vyšší moc se postaral, aby si za mou co nejrychleji přišla.". "Přišla?" vykřikla jsem znovu "Tomu, co se stalo, se tak nedá říkat." Můj hlas vylétl až k ústí jámy, kde stále čekala Legie. "Mám si pro vás dojít nebo se konečně začnete chovat rozumně?" dolehl k nám její hlas. Neřekli jsme ale nic. Vonoria místo toho stiskla jeden z kamenů a šedá chladná skála se dala do pohybu. Otevřelo se nám tak ústí jeskyní chodby, která vypadala, že je již dávno opuštěná. Rozeběhli jsme se se do tmy a za několik málo úderů srdce se skalní vchod opět uzavřel.

**

Linea čekala jen okamžik, než se k ní dostalo více jejích kopií. Potom seskočila dolů a prohlížela si podivnou jeskyni. Někde tady se ty dvě bestie přeci ztratily. Nakonec i ona ucítila stopy magie a snažila se je využít ale bez výsledku. Někdo mocný jim musel pomáhat. Brzy je ale i tak najde a zabije.



6. Andělé

Opatrně jsem našlápla a vyhnula se kusu skály, který trčel zpola opracovaných stěn jeskyně. "Kdo tohle mohl postavit?" zeptala jsem se našťvaně. "Měla by si být ráda, že tady ty chodby jsou, jinak by to znamenalo naší smrt. Doufám, že si se poučila a příště mě budeš poslouchat" odpověděla

Vonoria. Její hlas přetékal vztekem, který se ani nesnažila zakrýt. Ode mě ale žádná odpověď nepřišla. Samozřejmě že měla pravdu a já se zachovala jako malé dítě. Můžu ale něco takového přiznat? To rozhodně ne, to by byl důkaz slabosti. Přeci nejsem nějaká vesničanka abych se zalekla a sypala si popel na hlavu. Místo toho jsem se tedy věnovala chodbám, které se různě klikatily, a nakonec vyústily v rozlehlý sál. Ten už dával jasně najevo, kdo ho vyrobil, trpaslíci. Společně s šamankou jsme sešli krátké schodiště, které rozhodně nebylo vyrobeno pro někoho naší výšky a dali se na průzkum malých domů. Vše v podzemí bylo vyrobené z kamene nebo kovu. Nenáviděla jsem ten jeskynní mor, co se všude rozlezl. Trpaslíci se jako jedovatý plevel množily ve skrytu hor a zabírali jeskyně i hluboké propasti. V době válek se zbaběle ukryli a nejhorší časy přečkali. Lidé je obdivovali a jediné elfové prohlédli jejich hru, a to jim vyneslo jejich nehynoucí nenávisť. Jedno jsem jim ale musela přiznat, v práci s kamenem nemají konkurenci. Prošla jsem kolem řady soch až k velké podobizně anděla. Minula jsem jí a razila si cestu sutinami až k nejvyšší budově. Trpaslíci zde postavily palác, která byl jako samotní trpaslíci. Nízký ale rozložitý, byl vyrobený tak aby přežil stovky let. Což se mu asi nejspíše podařilo, podle prachu okolo. Otevřela jsem mohutná ale již časem zničená vrata a vešla dovnitř. První, co mě udeřilo do očí bylo matné světlo. Trpaslíci zde nechali růst nějaký hnědý mech. Ten vydával matnou záři, ta se ale zrcadli rozlévala do všech koutů. Celý sál tak byl dobře osvětlený a nechával viděnou krásu soch a dalších ozdobných prvků. Minuli jsme řady podobizen válečníků a válečnic. Nakonec jsem viděla dalšího anděla, tentokrát měl tvář ukrytou pod štíhlýma rukama. Něco takového bych ráda měla u sebe v paláci. Chodbami se

rozléhali naše tiché kroky a klepání Vonoriiny hole. Jinak všude bylo ticho a pusto. Šamanka poklepala holí na podobiznu anděla a řekla jen "skvělá sochařská práce." Dál jsme prošli do menší ložnice, kde do sebe, komicky zaklíněné, leželi dvě trpasličí kostry. Jejich nepřítel je chytil přímo při milostném aktu. Usmála jsme se a jemně do koster strčila. Kosti se okamžitě dali do pohybu a rozpadli se. Co je ale vlastně zabilo? Trpaslíci byli udatnými bojovníky a patřili k druhým nejlepším, těmi nejlepšími byli samozřejmě moji upíři. Nikde ale nebyla žádná další těla. Vydali jsme se na zpáteční cestu z velkého paláce. Kráčela jsem po precizně vytvořených schodech, když můj pohled sklouzl po řadě soch. Něco mě na nich upoutalo ale nemohla jsem najít žádný problém. Válečníci byli na svých místech, jejich společnice také. Pořád ale můj pohled poutali a já se nemohla otočit a nechat je za sebou. Vonoria si mých pohledů všimla a také je začala zkoumat. Ťukání její hole mě pomalu dohánělo k šílenství, ale nechala jsem to bez poznámky. Šamanka došla až k jednomu podstavci, kde chyběla socha. "Co tady stálo?" zeptala se mě rychle. Pokrčila jsem rameny "Možná tam nikdy nic nebylo". Vonoria ale zakroutila hlavou "není tu žádný prach, něco tu stálo.". Znovu jsem celou řadu přelétla pohledem a potom mě to napadlo "ten anděl, už tu není". Vonoria ale mé odpovědi moc nedůvěřovala "ten anděl byla jen obyčejná socha" znovu prošla po kamenné podlaze, na druhou stranu řady soch "nemohl jen tak odejít". Otočila jsem se ke dveřím a tam viděla našeho ztraceného. Anděl stál mezi dveřmi a vypadal jako by se připravoval ke skoku. Došla jsem k němu a dotkla se jeho tváře, kterou již nic neukrývalo. Obličej vypadal jako lidský, až na ústa. Mohutná tlama byla plná ostrých tesáků. Všechno ale bylo z kamene a působilo

značně neživě. "Co to má být?" řekla jsem šeptem. Můj hlas se ztišil a já ani nevěděla proč. Otočila jsem se zpátky k soše a leknutím uskočila dozadu. Anděl se dal do pohybu a jeho tvář byla jen malý kousek od mého krku. Vonoria k němu došla a poklepala na něj holí "Zase je to jen kámen. Nejspíše se na něj musíme pořád dívat, jinak oživne a nepochybně nám půjde po krku." "Venku byla ale ještě jeden" vykřikla jsem a běžela k bráně. Na přístupové cestě stála socha anděl a měla nakročeno přímo k nám. Rychle jsem vrata zavřela a zajistila je závorou. Vonoria mezi tím hleděla upřeně na druhou sochu. Trvalo jen několik málo vteřin a na bránu něco začalo bušit. Pohlédla jsem na popraskané a časem zničené dřevo. "Tohle dlouho nevydrží, musíme se odsud rychle dostat". Šamanka něco vykřikla a světlo v sále prudce vzplálo. "Tohle je k ničemu, nedokázal ho zničit ani oheň ani blesky nebo mor" prohodila stařena a znovu na něj klepla holí. Brána se s posledním úderem rozpadla a já pohlédla do tváře anděla, která se v tu chvíli stala znovu kamennou sochou. "Musíme něco vymyslet a to rychle, nemůžeme tu přeci navěky stát a hledět jim do očí." šamanka ale moji poznámku přehlížela nebo jsem si to minimálně chvíli myslela. Později znovu na anděla poklepala holí a řekla jen "musíme odsud odejít, ale musíme se, co nejdéle dívat do jejich očí." - Začala jsem tedy couvat a snažila se ani nemrknout. Slyšela jsem, že Vonoria dělá to samé. Několikrát málem zakopla a zanávala tak jadrně, že to dostalo do rozpaků i mě. Za pár minut naše kroky zazněli na schodech. Anděli jsme nechali za sebou. "UTÍKEJ!" vykřikla Vonoria a obě jsme se rozběhly ke schodům na druhém konci kamenného města. Hned jak jsme odvrátili pohled, rozlehli se pustými ulicemi desítky kroků. Otočila jsem se a málem vykřikla hrůzou. Za námi se nehali jen dvě sochy.

Ulice za námi byli plné andělů a všichni běželi za námi. Jejich mohutná křídla se roztáhla. Rychle jsme se dostali na začátek schodů a snažili se co nejrychleji dostat do dalšího patra. "NA STRANU!" vykřikla Vonoria a holí hlasitě udeřila do schodiště. Hned jak naše kroky dopadli na konec schodů, dali se jejich stupně do pohybu. Několik vteřin všechno zakryl oblak prachu. Potom jsem před sebou viděla jen neproniknutelnou hromadu kamenů. "Tak jaká jsem?" zeptala se pobaveně šamanka. "Ještě nejsme venku, tak chválu nečekej." odpověděla jsem jí odměřeně i když moji nenávisť k ní vystřídalo něco jiného. Opravdu nebyla tak odpudivá, jak jsem zprvu myslela. Moje rozjímání ale přerušilo něco děsivého. Zdánlivě pevná hradba kamenů se dala do pohybu. Náhle se v prachu ukázala ruka anděla. Vonoria nemusela nic říkat a obě jsme se dali do běhu. Naše kroky hlasitě duněli pustými chodbami. Náhle mě ale do očí udeřilo světlo a my vyšli venku. Vonoria znovu holí udeřila do země a vchod do podzemí se zasypal. "Myslela jsem, že tady nemůžeme používat magii?" zeptala jsem se jízlivě. "Musíme jen rychle odejít, dříve, než dorazí avataři" odpověděla žena a věnovala mi krutý úsměv. Rozhlédla jsem se a zahlédla hradby nějaké vesnice. Naše cesta nás tedy dovedla k další výzvě.



7. Skřeti

Po kouzlu Vonorie jsme se museli rychle dostat, co nejdál od vchodu. Rozběhli jsme se vstříc klamnému bezpečí. Tedy, moje společnice věřila tomu, že už opravdu budeme v poklidu pokračovat v naší cestě ale já jsem tomu nějak nevěřila. Jako by mi nějaký vnitřní hlas napovídal, že se ještě setkáme s velkými překážkami. Naštěstí pro nás, v dálce ležela pouze další lidská vesnice, takže nebylo nic jednoduššího než k ní zamířit. Pohlédla jsem na svou společnici a čekal na její názor. Dočkala jsem se ale pouze jemného přikývnutí, které mi ale bohatě stačilo. Naše kroky nás brzy zavedli mezi lidské domy. Ve vesnici nás čekala příšerná směsice lidské spodiny. V Tartaru nikdo nemohl očekávat knížata, která se svým dobrým chováním a oblékáním téměř přibližovala upírům. Místo toho se tu ale dali najít vyvrhelové. Zblešené trosky válející se ve vlastní špíně. Prošli jsme kolem ženy, která se snažila svádět muže i když z jejích úst se linul zápach, který by snad rozbil i víko od kanálu. Vonorii rozesmálo, když se místo na tu štetku muž obrátil na mě. Jeho bezzubý úsměv byl velice výmluvný ale moje zbraně také, takže nakonec neřekl ani slovo. Došli

jsme až k náměstí. Tam ale nastal jeden velký problém. Očekávali jsme honosnější dům, kde by žil starosta nebo někdo, kdo tady v té žumpě má rozhodující slovo.

Reklama

"Je tady někdo, kdo má tento chlív na starosti?" zakřičela jsem nakonec a ohlížela se po lidech, co se plazili kolem nás.

Z jednoho domu, co vypadal stejně chatrně jako ty ostatní, vyšlo něco, co připomínalo napůl muže a napůl prase.

Tlustý muž, který páchl potem a levným alkoholem se dokolébal až k nám "Na vás jsme čekali, omlouváme se za to přivítání, ale nevěděli jsem o vás, až do poslední chvíle."

"Co se děje? Proč jste na nás čekali?" zeptala se Vonorie

Muž si odkašlal i když to spíše znělo jako ucpaný odtok kanálu. Po dalším zabublání řekl jen

"Blíží se k nám tlupa skřetů a hodlají celou vesnici zničit."

"A co mi s tím máme, co společného? Vlastním starostí máme více než dost" odpověděla jsem rychle. Nikdy by mě nenapadlo, že budu zachraňovat nějaké stádo lidí. Potom mě ale něco napadlo a pokusila jsem se na tváři vykouzlit milý úsměv "Pomůžeme vám, když nás ubytujete a dáte nám zásoby na cestu."

**

Metatron seděl na svém trůnu a hleděl na svět pod sebou. Elfům, trpaslíkům a lidem, se opět povedlo uhájit mír a světlo. Samozřejmě to bylo i s přispěním Metatrona a jeho andělů ale o tom většina lidí neměla ani ponětí a bylo to tak správně. Andělé byli pouze tichými strážci světla a dobra. Pokud by vystoupili do světa lidí, stali se modlami a vládci i když po tom sami nikdy netoužili. Lidé ale museli o svém osudu rozhodovat sami i když to byl právě Metatron, kdo jim tu a tam, někdy pomohl. Právě jako teď, když hleděl dolů a přemýšlel o bytosti, co se vymkla snad všem pravidlům. Alia se ocitla ve hře démona Císaře. Ten jí se svými sourozenci nechal pohřbít zaživa ale ona se vrátila mezi živé jako magií pozměněná upírka. Stala se postrachem, který vraždil dobro, stejně jako zlo. Nikdo si před jejími kroky nemohl být jistý. Porazila draka Lambraxe, a dokonce otevřela i Chrám moci. Dostala moc, kterou většinou disponují pouze sami bohové. Nakonec se ale rozhodla odejít do hor, potom ale její kroky zmizeli z povrchu zemského, což mohlo být předzvěstí toho nejhoršího, co se mohlo stát.

**

Já ani Vonorie jsme ty páchnoucí barbary nelitovali ale to se nám nehodilo do plánů. Tedy, moje společnice by klidně osadu ponechala svému osudu, ale já cítila šanci, co se jen tak nepustí. Místo toho jsem se tak odebrali do jedné z chatrčí. Smála jsem se lidské snaze tu hromadu bláta a shnilého dřeva

proměnit na obyvatelný dům. Všude bylo množství výzdoby, která se snažila vlichotit vkusu upírů a démonů. Sošky ale byli křivé, závěsy špatně šité ale i snaha se cení. Rozhodně jsem chtěla jejich práci ocenit. Domluvili jsem se a pokračovali v jídle. Pohár přede mnou, lákal svou vůní a barvou. Až po okraj byl naplněný čerstvou lidskou krví. Napila jsem se a sledovala Vonorii, která byla náhle klidnější.

Druhý den jsme vstali z postelí a vyšli ven. Běžel k nám jeden ze strážců brány. "Skřeti! Už se blíží!"

Skřeti jsou na dohled, a tak přišel čas na moje představení. V lehké zbroji jsem vyšla před změřt kmenů, co se jen s velkou dávkou fantazie dala nazvat palisádami. Skřeti sice měli luky i když nevalné kvality. Pohled na samotnou ženu, co vypadala z dálky neškodně, je ale dokonale rozhodil. Ty bestie neměli dost chytrosti na to, aby uvažovali rychleji než šnek. Nevěděli tak, co dělat, očekávali bojovníky, šípy, pochodně ale tohle opravdu nebylo v jejich plánech. Před hordu páchnoucích bestíí si stoupl jejich vůdce. Netvor s obrovskou tlamou plnou zubů. Jeho mohutná postava byla zkřivená. Jeho rodiče byli nejspíše pokrevní příbuzní, což se u jejich druhu stávalo velmi často. Hrdě jsem pozvedla bradu a věnovala svou pozornost pouze jemu.

Došla jsem před něj a usmála se "Chtěla bych s vámi uzavřít obchod"

Skřet se hloupě zamračil, jak se snažil o něco, co jeho druhu nikdy příliš nešlo, přemýšlet "Chceme tu vesnici"

Vzala jsem do rukou meč a rychleji, než stačili ty hloupé bestie zareagovat, proletěla čepel vzduchem. Hned za ní následoval

gejzír krve a useknutá hlava jejich vůdce. Z vesnice za mnou se ozval jásot. Pozvedla jsem tu šerednou věc za vlasy a ukázal jí skřetům. "Podle zákonů vašeho národa, jsem vaše nová vládkyně."

"Tou můžu být i já" ozvalo se z davu a do popředí vstoupila skřetí žena. Vypadala spíše jako parodie na elfku. Postavu měla útlou, svalnatou a poněkud křivou. Ty nejhorší škody ale byli napáchané v její tváři. Šikmé a světle modré oči byly nestejněměrné a ústa bez rtů vypadala jako jizvy po zásahu mečem.

"Zabiju tě ty pijavice a budu novou vůdkyní" zavrčela vztekle.

Nečekala jsem na její útok. Stačil jediný pohyb rukou a nad ústy měla jedna další. Z její tváře vystříkla krev a šeredná hlava se rozpadla na dva kusy. Kopla jsem do její mrtvolky a otočila se k tlupě skřetů.

Do popředí se vploužil další skřet. Myslela jsem si, že jde o vyzývatele, co si myslí, že mě porazí ale brzy mě vyvedl z omylu.

"Co ale bude s naším zabíjením lidí?"

Můj smích se rozlehl bitevním polem. "Neřekla jsem nic o tom, že byste neměli pokračovat" Můj pozvednutý meč dal bestiím jasný signál. Prohnali se kolem mě i když se mojí osobě vyhnuli velkým obloukem. "Muže a děti pobijte, ženy ale znásilněte a oplodněte. Musíte zvýšit svoje počty."

Sama jsem si ale chtěla užít trochu zábavy. Vyrasila jsem za skřety a užívala si nevěřičně tváře vesničanů, než jsem je rozseknula svým mečem.

8. Menší podraz

Area seděla v jeskyni a přemýšlela. Dryád zbývalo už jen deset, jak s tímhle mohou postavit Alie a vyhrát? Jak se vůbec mohla ta bestie objevit i tady? Zbytek dryád uprchl až do Tartaru, aby přežil a mohl v tichosti oplakávat královnu, která jim měla vládnout až do konce času. Místo toho museli uprchnout sem. Deset žen, které se snažili přežít další den. Původně jich byla stovka ale neustálé boje je dohnali až na pokraj vyhynutí. Area s povzdechem mávla rukou a ze země před ní vyrostl malý stromek. Pohládila jeho zářivě zelené listy a pohlédla na východ z jeskyně.

Reklama

"Vůdkyně, našla jsem něco, co vás potěší" řekla Milena a vtančila dovnitř. V rukou nesla luk, ale vypadala šťastně, jako už dlouho ne. Area se snažila o úsměv, ale nakonec to vzdala, uhladila si kudrnaté zrzavé vlasy a připravila se na nové zprávy. Milena se ale usmívat nepřestala. Místo toho se otočila k východu a mávla rukou. Do místnosti přišel vysoký a svalnatý muž, který vypadal jako člověk, až na špičaté uši a zlaté oči. Neznámý místo pozdravu pozvedl ruce, ve kterých držel flétnu. Přiložil jí k ústům a jeskyní se rozlehla zvláštní melodie. Area cítila, jak celé její tělo prostupuje magická síla. Prostor kolem nich náhle zalilo zlaté světlo. Dryády ale cítili, že to není špatné znamení. Světlo zmizelo a Area hleděla na mladou dívku, se stejně zrzavými vlasy, jako měla i ona sama. Právě poprvé viděla svou dceru. Obě dvě se podívali k východu, kde stála Milena i se svým, právě narozeným, synem. Area se rozesmála "Vrátil se k nám satyr a my

konečně můžeme pomstít naši královnu. Pomstíme se,
vrátíme náš národ na zem a zabijeme Aliu"

**

Seděla jsem ve spojí nové pevnosti a těšila se z něčeho, co již
dlouho nebylo mojí přirozeností. Dlouho byla moje úloha
poněkud jiná, nyní jsem ale byla opět královnou i když má říše
byla velmi malá. Skřeti se opravdu snažili i když se ukáže až
časem, jestli se jejich milostné hry setkali s úspěchem. Ženy z
vesnice byli svázané, v domech, které jim ještě před pár dny
patřili a léčili si rány. Skřeti se drápy, zuby i údy dostávali do
jejich těl a nechávali na nich hluboké rány. Ovládali ale i
léčitelství, a tak se postarali o to, aby jejich oběti přežili.
Přemýšlela jsem, z čeho mohli vyrobit svoje masti a léčivé
přípravky. Kolem rostla jen tráva.

"Alio, nemůžeme tady už dál být" zazněl hlas za mými zády.
Otočila jsem se a spatřila návštěvnici, co mě vytrhla z
přemýšlení "Vonorie, proč se tady plížíš?"

Šamanka si odkašlala "Přemýšlím, jak ti připomenout náš
úkol"

"To mi nemusíš připomínat, brzy znovu vyrazíme" odpověděla
jsem rychle.

Vonorie mě pohladila po ruce "Společně bychom mohli odejít
z Tartaru"

"Stali se z nás tedy přítelkyně?" zeptala jsem se opatrně. Dělo se tady něco zvláštního.

"Vypadá to tak" odpověděla Vonorie a začala se šourat dál. Po pár krocích zmizela za rohem.

Vyšla jsem ven a hleděla na domy kolem sebe. Skřeti nebyli žádní zdatní stavitelé, ale rychle vštípili ulicím svůj vlastní vkus. Z oken domů se ozýval křik otroků a na cestách se válela špína.

Musela bych stvořit jiné obyvatele, aby se z vesnice stalo honosnější místo. Z přemýšlení mě vytrhl příchod skřetího vojáka "Vznešená, k bráně přišel muž a říká, že vás zná"

Nevěřila jsem jeho slovům ale i tak jsem vyrazila k bráně a snažila se vzpomenout na to, kdo by mě tady mohl hledat. Nakonec jsem stanula před vchodem do vesnice. U skřetích stráží stál muž v hnědém dlouhém plášti. Nevypadal jako posel od Tartara, jeho vzezření značilo spíše nějakého tuláka. Šedivé neupravené vlasy spadaly téměř až ke světle modrým očím. Něco se tady ale přeci jen stalo, ten muž mi byl podivně povědomý. Nešlo ale o příjemné setkání, moje tělo ovládl podivný neklid. Neznámý ale nevypadal nebezpečně, tak jsem řekla strážím, aby jej zavedli do jednoho z domů. Skřeti nechali nejbližší dům u brány vyklizený, aby sloužil pro podobné účely. Nikdy se ale nepočítali s tím, že bych výslechy dělala přímo já. Musela jsem tomu muži ale věnovat větší péči, abych zjistila, co se tady děje.

Proto jsme stáli v malé chatrči a hleděli si do očí.

"Co si zač?" přišla má otázka.

"Ty to nevíš? To tě démoni tak zkazily?"

Zasmála jsem se "Démoni mě nezkazily! Odpověz na otázku nebo poznáš, co všechno umím"

Tentokrát se zasmál muž, ale byl to chladný a nepříjemný zvuk. Opět mi ale něco připomínal.

"Nejsi nic jiného než zvíře. Bestie, která musí být zabita a vymazaná z historie"

"Na tuláka si nehorázně drzý"

"Nejsem tulák ani nějaký patolízal, co ti bude ležet u nohou. Jsem lovec upírů a chci napravit jednu starou chybu"

"Už si mě chtěl někdy zabít?" zeptala jsem se a rychle přemýšlela. Zabít mě chtěli už tisíce lidí.

"Chtěl jsem tě zničit hned, jak si se dostala z vlastního hrobu, ale tvoje matka tomu dlouho bránila."

Zakroutila jsem hlavou " To bylo před stovkami let, dříve, než si se narodil"

Muž se zasmál "Alio, ty opravdu nic nevíš. Já jsem tvůj otec"

Okamžitě mi všechno došlo. Nejdříve mě chtěla zabít matka a teď i vlastní otec. Pozvedla jsem ruce a tmou prolétli plameny. Můj otec se kouzlu vinul rychleji, než by měl být člověk schopný.

Potom odněkud vytasil meč a vrhl se proti mně. Vyslala jsem další proud plamenů, ale čepel zbraně všechno vstřebala.

Vytasila jsem vlastní meč a spustil se velmi neobvyklý souboj.

Ten ale přerušil příchod skřetích stráží "Vznešená, jsou tu avatary"

Náhle všechno spolykali plameny a dům se rozlétl na kusy. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Ležela jsem na zemi, uprostřed spálených trosek. Kolem mě leželi zbytky skřetů, nikde ale tělo mého otce. Hned mi tedy bylo jasné, že se ještě setkáme ale tentokrát, ho zabiju.

Hradbami pevnosti otřásl další výbuch, ale tentokrát byl dílem avatarů.

Rozběhla jsem se k hradbám, vyběhla po změti dřeva, která měla představovat schody a pohlédla z hradeb. Bledé postavy se hnali po planině a svou mocí se snažili dostat přes palisády. Bílá kůže avatarů přímo zářila a jen podtrhovala modrou runu, na jejich čelech. Samozřejmě cítili moje kouzlo a snažili se dostat k jeho zdroji. Tím jsem ale opět byla já. Vše ještě podtrhl výkřik "jdeme si pro tebe". To Legie ohlašovala svůj příchod. Doufala jsem, že se tady ta mrcha neukáže, marně. Rozhodně jednou přijde den, kdy jí tu její šerednou hlavu useknu, jen jestli to bude dnes.

Pohlédla jsem na zástup bledých bojovníků. Kouzlo už jsem použila a přilákala je, mohu tedy magii opět používat. Pozvedla jsem ruce a proti avatarům vyšlehly plameny. Legie se rozesmála a roztrojila se. Skřeti pozvedli luky a zasypali je šípy. Netrvalo dlouho a před palisádami ležela spousta pobitých nepřátel. Neustále ale přicházeli další a další.

Otočila jsem se směrem k vesnici a hledala pohledem Vonorii. Nakonec jsem jí opravdu našla a sama se ke mně blížila. "Co to zase provádíš?" zakřičela na mě vztekle

"Nedělej ze mě hlupáka, snažím se abychom přežili"

Vonorie srazila na zem skřeta, který nestačil včas uhnout "Čím více používáš magii, tím víc těch šmejdů přijde."

"To máme zase utéct?" zakřičela jsem tentokrát já.

"samozřejmě, nepodceňuj Legii."

Zaklela jsem a rychle se rozhlížela kolem sebe.

Museli jsme nějak odvést pozornost Legie na něco jiného.

"Skřeti, zaútočte vším, co má nohy. Vyjděte před bránu a zabijte je všechny!"

Nejbližší skřet začal okamžitě protestovat. "To je sebevražda, všechny nás pozabíjí."

Rychle jsem se ohnala mečem a jeho šeredná hlava spadla do prachu. Zbytek jeho těla se ještě kymácel na místě, než také spadl.

Překročila jsem torzo, z kterého stříkala krev a podívala se na zbytek svých vojáků.

"Co se děje?! Potřebujete také useknout hlavu?!"

S tím se vše dalo do pohybu. Skřeti se chovali jako každé hloupé stádo, poslušně vyběhli před bránu a bojovali v bitvě, která se nedala vyhrát. Popadla jsem Vonorii za ruku a ukázala jí místo v hradbě, kudy se už avataři dostali téměř až k nám. Společně jsme vykopli poslední odolávající kusy dřeva a vyšli ven. Sice nebylo, kam se ukrýt ale avataři byli plně zaměstnáni skřety. Protáhli jsme se kolem hradeb a znovu pokračovali v cestě.

9. Zpátky do temnoty

Pořád jsem se dostávala z útěku od vesnice, která patřila k mému, již neexistujícímu, panství. Na krátký čas jsem se opět stala vládkyní, ale nyní vše skončilo. Já a Vonoria opět na cestách a opět tápající po Tartaru. Z pochmurného přemýšlení mě ale vytrhl pohled na černé věže, které před námi vypluli na horizontu. Ohlédla jsem na svou přítelkyni a v její tváři viděla úsměv.

Reklama

Milena seděla v pevnosti a snažila se dokončit svůj vynález. Malá soška z černého dřeva, měla podobu člověka, který se svíjel bolestí. Nešlo ale o pouhou výzdobu ale o nový způsob, jak zabít tu upírskou mrchu. Mileně se zatřáslí ruce vztekem, až musela sošku položit na pracovní stůl, aby jí nerozbila.

Nakonec její kouzlo vezme Alie smysly a udělá zní trosku. Potom už bude lehké, jí zabít.

Blížila jsem se k městu a přemýšlela, jak nás mohou temní elfové uvítat. Samozřejmě, že jsem byla i jejich královnou ale stále si zachovávali jistou volnost. Existovala ale i druhá možnost, tito temné elfov nás vůbec nemuseli znát. Došli jsme na dohled hradeb a stráží na bráně, když jsme slyšeli bezpočet natahovaných lan, jak se dávali do provozu různé válečné stroje. V Tartaru jste nejspíše museli čekat úplně vše, když se celé město bálo dvou žen. Nakonec jsem ale, přes to všechno, slyšela výkřiky "Alia". Rozhodně to tedy, nevypadalo,

že by o mě nikdy neslyšeli. Po pár minutách se černá brána otevřela a k nám vyjížděl temný elf na černém koni. Jeho zbroj vypadala spíše jako ozdoba než něco, v čem by mohl vyjít do bitvy. Každé jeho gesto vypadalo, jako by dodržoval nějaký rituál. Sesedl z koně a klekl si přede mě na zem. Vonorii věnoval asi tak stejnou pozornost, jako by se jednalo o nějaké zvíře, které stejně nechápe, co se kolem něj děje.

"Jsem Nardol, jsem tu, abych splnil každé vaše přání."

Dala jsem mu ruku na pravé rameno a naznačila mu, aby vstal.

"Děkuji za přivítání, chtěla bych pouze mluvit s vaším vládcem"

Nardol okamžitě přikývl a společně jsme vyrazili. Až u brány jsem si všimla, zmizelého koně. Zvíře nejspíše poslechlo nějaký nenápadný pokyn a samo se vrátilo do stáje.

My jsme tak, po vlastních nohou, následovali svého průvodce. Město temných elfů ale toho nabízelo tolik, že bychom jej jen velmi neradi prošli rychlejším způsobem. Hlavní silnice se vinula jako had kolem budov. Temní elfové, stejně jako upíři, dávají svým domům větší péči než smrtelní lidé, Nikde jste tak neviděli pouze hranatou chatrč ale jedno umělecké dílo vedle druhého. Bohatí obchodníci si stavěli okázalé věže, obytná horní patra tak navazovala na jejich obchody. Chudší obyvatelé ale ze dřeva a kamene vytvořili budovy stejně působivé. Pohlédla jsem na stáje, postavené do podoby koňské hlavy. Dobře, tak tohle už bylo trochu moc ale i tak to vypadalo dobře.

Po tomto divadle jsme se dostali k tomu nejlepšímu, k paláci panovníka. Soustava věží byla protkána obřími sochami trpících lidí. Jejich mučená těla se ovíjela kolem věží, ústa otevřená v němém výkřiku plným bolesti. S úsměvem jsem prošla branou, hned za naším průvodcem. Ocitli jsme se v rozlehlé černé chodbě. Ušli jsme ale jen pár kroků, než jsem se zastavila a zůstala hledět na podlahu. Pod povrchem, který připomínal sklo, byla těla lidí i elfů. "To je sklo?" zeptala jsem se rychle. Průhledný materiál působil dojmem, jako byste zastavili vodu. Těla se vznášela v křečích a velmi zajímavých polohách. Jedna žena měla ruce zdvižené, jako by chtěla prorazit bariéru a dostat se k nám. Náš průvodce se zastavil. "Ano, výtvar našich nejlepších umělců. Skláři, čarodějové i sochaři spolupracovali na této podlaze. Ta těla jsou pozůstatky bláznů, co se postavili do cesty naším panovníkům"

Přikývla jsem a mlčky pokračovala v cestě palácem. Průvodce se zastavil u dvoukřídlé brány a zaklepal. Dřevo se dalo do pohybu i když nikde nebyli vidět sluhové. Nám se ale tak otevřel pohled na rozlehlý sál z černého mramoru, kterým se jako žíla táhl rudý koberec.

Ten největší šok mi ale přivodil až pohled na panovníky. Čekala jsem krále a královnu z národa temných elfů ale místo toho, přede mnou na černých trůnech seděla dvojice, velmi povědomých, mužů.

"Jsme rádi, že se opět setkáváme Alio" pronesl rohatý démon.

"Co tady dělá král lidí?" zeptala jsem a snažila se skrýt překvapení.

"Ted už máme jména, Beliar a Belial, lidem už dávno nevládnou. Časy v Aganty už jsou dávno za námi"

Zasmála jsem se "Takže nic nebrání tomu, aby z nás byli přátelé?"

Belial se zasmál "přátelé asi ne ale spojenci ano"

"Tak to ráda slyším, za tím jsem sem přišla." Potom jsem bratrům řekla vše o Tartarov plánu, jak se dostat zpět mezi živé.

Beliar se usmál "Máme tedy opustit svou říši a plahočit se touto nebezpečnou krajinou? Za to chceme ještě něco?"

Zamračila jsem se "Něco víc, než druhou šanci nahoře?"

"Ano" odpověděl rychle Beliar "Chci tebe za manželku a za budoucí královnu."

"souhlasím jedině v případě, že vyrazíte s námi a později se k nám temné elfové připojí"

Oddychla jsem si, když oba bratři souhlasili a my se mohli začít připravovat na cestu.

10. Pekelné kopce

Mířila jsem do ložnice a kroutila hlavou nad vlastním plánem. Už ale bylo pozdě na to, abych si něco rozmýšlela. Místo toho jsem si rukama urovnala kožené pásky, které nahrazovali oblečení. Tedy, pouze ty nejnужnější části. Moje ňadra byla zakrytá jen z poloviny a můj klín, díky stříbrným ozdobám, spíše pozornost přitahoval, než odrazoval. Uhladila jsem si ještě dlouhé černé vlasy a zaklepala na těžké dubové dveře. Ty se sami od sebe dali do pohybu a okamžitě mi uvolnili cestu k mému cíli. Vstoupila jsem do prostorné ložnice. Všechno bylo v tmavých barvách. Na prostorné černé posteli ležel Beliar. Málem jsem se otrásla potlačovaným hnusem a nenávistí. Nakonec jsem se ale přemohla dost na to, abych se usmála a pomalu se začala blížit k jeho posteli. Démon vstal a položil ruce s dlouhými drápy, na mé boky. Políbila jsem ho na krk a pokračovala se svými ústy směrem dolů. Už jsem se málem dostala k rozkroku, když mě se smíchem popadl a hodil na postel. Hned se ale ke mně přidal i on. Ted už jsem ale cítila jeho vzrušení, a to i přímo v mém rozkroku.

Reklama

**

Otevřela jsem oči a pohlédla na druhou stranu postele, kde jsem očekávala Beliara, ale ten už byl pryč. Usmála jsem s a znovu se oblékla. U dveří jsem pozdravila strážce a šla dál temnou chodbou. Můj plán se vydařil. Pohostinství temného

města jsme využívali už tři dny. Nastal ale čas, kdy opět vyrazíme na cestu. Došla jsem do hlavního sálu, kde již byli připraveni koně a zásoby na další pochod.

**

Po dvou dnech cesty jsme se pomalu blížili k další překážce na naší cestě. Pekelné kopce byla planina s vysokými sopouchy, které chrlily nebezpečný plyn, ten byl jedovatý i pro upíry a démony. Naše jediná možnost byla magie, co by nás v čas upozornila ale ta by k nám přitáhla i avatary a my si stále nebyli jistí, že bychom je dokázali porazit. Seděli jsme na okraji zrádné planiny a přemýšleli. Později jsme se rozhodli a zvolil cestu riskování. Hledali jsme změny, které by nasvědčovali brzkému oblaku plynu. Procházela jsem právě kolem jednoho z nich, když se kolem mě rozeznělo zrádné syčení. Zastavila jsem se a čekala na křeče, krvácení nebo něco podobného. Nic z toho se ale nestalo. Ohlédla jsme se za sebe, Beliar, Belial ani Vonorie nevypadaly, že by se chystali umřít na otravu plynem.

"Takže šlo pouze o pověru?" zeptal se Beliar opatrně,

"Ne, to tedy nešlo" ozvalo se nad námi. Přímo nad našimi hlavami se vznášela okřídlená bytost, napůl žena a napůl pták. Harpyje zavřískla a napadla Beliara. Démon uhnul jejím drápům a sám po ní sekl mečem. Skočila jsem a chytila tu příšeru za nohy s dlouhými drápy. Harpyje stačila ještě naposledy zavřísknout, než jsem jí hodila do jednoho ze

sopouchů. Vyšlehly modré plameny a vzduch naplnil pach spáleného masa.

"Pekelné kopce tedy nebyli pojmenované podle plynu ale podle harpyjí" řekla Vonorie pobaveně.

"Byla tu jen jedna" řekl Beliar a vyrazil dál.

"Ticho ty rohatý blázne" křikla Vonorie a ukázala k severu. Tam se objevil obrovský černý mrak, který se pohyboval velmi rychle a přímo k nám.

"Ona nevrískala jen tak, volala své sestry." můj hlas zněl slabě. Tohle hejno by nás mohlo všechny povraždit.

Belial pozvedl ruce, ale hned je dal zase dolů. Nejspíše na několik vteřin zapomněl na avatary a chystal se použít magii. Zamlouvalo se mi, že nejsem jediná, kdo na ty bílé šmejdy zapomíná. On ale svým omylem nestačil rozpoutat něco horšího.

Rozběhli jsme se a doufali v nenápadný útěk. Hejno se naštěstí pustilo špatným směrem.

Nakonec jsme se tedy dostali až na druhý konec a sedli si na prašnou zem. Vonorie došla až ke mně a přejela mi rukou po nohou, až se dostala k rozkroku, a nakonec až na břicho. Potom zvolala

"Alio, ty si těhotná!"

Předvedla jsem dokonalý nevěřící úsměv

"To není možné, muže jsem měla před několika málo dny"

Beliar k nám okamžitě přišel, přesně jak jsme s Vonorii naplánovali. Okamžitě mě poučil o magii, která rozpozná těhotenství, již po pár dnech a složil Vonorii kompliment, k jejímu skvělému magickému umění. Potom s úsměvem odešel.

Naklonila jsem se ke svojí spojenkyni "Děkuji ti, tohle divadlo se nám opravdu povedlo".

Za pár hodin jsme se opět dali na cestu a netrvalo dlouho a viděli cíl, bílý palác.

11. Andělé a avataři

Pohladila jsem Vonorii po ramenu a čekala na její reakci. Na místě bylo odmítnutí nebo nějaké, velmi bolestivé, kouzlo. Nic takového se ale nestalo. Vonorie mě věnovala rychlý polibek, ale hned se odvrátila a na její tváři spatřila něco, co tam doposud své místo nemělo. Rozpaky jí zbarvily obličej do červena, což jsem viděla i když se snažila dívat před sebe, jako bych tam ani nebyla.

Reklama

"Musíme jít dál, palác je přímo před námi" řekla najednou a vstala

Nedala jsem najevo své zklamání a vyrazila jsem k bílému paláci. Horní patra budovy sice vypadala jako věže, ale spodní

polovina připomínala spíše ledovou jeskyni. Něco podobného si ten šupinatec postavil i v Argosu, než jsem mu to vzala. To jsem mu ale rozhodně nechtěla připomínat. Místo toho jsme raději došli k bráně a snažili se o pokoru.

O to větší bylo překvapení, když jsme bránu našli otevřenou a opuštěnou. Za hradbami nás čekalo to samé. Nikde jsme neviděli jediného vojáka, draka nebo zkrátka cokoliv živého.

Náhle jsem spatřila důvod. Na jedné ze střež trůnil obrovský anděl, který mi byl bohužel povědomý. Bytost se ani nehнула a úspěšně předstírala kamennou sochu.

Otočila jsem a pohlédla na Vonorii, ta měla ve tváři všeříkající výraz. Rozhodně si to dala dohromady s naším dobrodružstvím v jeskyni. Beliar a Belial samozřejmě nic netušili a dál pokračovali ulicí. Určit hledali skřety nebo jiné, obvyklejší nebezpečí.

Náhle vzduch naplnilo vzteklé vriskání. Otočila jsem se zpět k bráně a v dálce viděla hejno harpyjí. Pohlédla jsem zpět na anděla, ale střecha byla prázdná. Všichni jsme se rozběhli k paláci. Brána naštěstí nebyla zamčená, takže nám nic nebránilo v našem plánu, ukrýt se uvnitř. Beliar zaklel a pozvedl ruce. Dřevo zaskřípalo a proměnilo se v kámen.

"Si blázen, jsou tu harpyje, andělé a ty ještě přivoláš avatary!" zakřičela jsem vztekle.

"To právě chce ty pijavice" odpověděl mi Belial

"Už jsem tě jednou chtěla stáhnout z kůže a můžu to klidně dokončit i tady"

"DOST!" zakřičela Vonorie "Venku nás čeká zástup nepřátel"

Opravdu jsem ji poslechla a musela uznat, že to do Beliarda nebyl opravdu špatný tah. Avataři se sice budou chtít dostat k nám ale mezi tím, musí přejít přes harpyje a anděly. To bych ale samozřejmě nikdy nahlas nevyřekla, a tak jsem jen čekala a poslouchala bitvu venku. Harpyje sice nebyli původci magie, ale útočili na všechno, co šláplo na jejich území anebo jim překáželo v lovu. Avataři byli ten druhý příklad. Trvalo celé hodiny, než zvuky boje utichly.

"Ještě ven nevycházejte" vyštěkla Vonorie a nespustila pohled ze dveří. Náhle jsem to slyšela také, desítky drápů škrábajících do kamenných vrat.

"Harpyje se sem nedostanou" pronesl Beliard sebevědomě.

Musela jsem ho ale zklamat "To nejsou harpyje ale andělé a dobře ví, co dělají. Musíme dál do paláce a najít jinou cestu."

Vedla jsem celou skupinku zašlou chodbou dál a doufala, že tady nikdo jiný nebude. Nakonec ale přede mnou byli jen dveře do trůnního sálu. Opět jsem se snažila předstírat, že vím, co dělám a dveře otevřela. Před námi se odhalil rozlehlý sál. Na jednom konci byla i obří chodba pro draka. Na loži z rudých polštářů a velikosti menšího domu, ležel bílý drak.

"Lambraxi ty bílá potvoro, vstávej" zakřičela Vonorie. Z části jsem jí chápala, pevnost byla, ještě před pár minutami, v obležení a její pán si spokojeně spal. Všimla jsem si ale něčeho zajímavého "Musí spát už zatraceně dlouho."

"Je na něm vrstva prachu" divil se Beliard. Jeho bratr ho ihned doplnil "Rozhodně ale spí, vidím, jak dýchá."

Došla jsem až k mohutné tlamě a položila pravici na jeho šupinaté čelo. Drak okamžitě otevřel oči a rozhlédl se.

"Co se tu stalo?" zeptal se a rozhlédl se po zaprášeném sále.

"Andělé tě uspali, takže jsem tě musela kouzlem probudit."

"Ty blázne!" zavrčel drak

"Uklidni se! okřikla jsem, jako by šlo jen o vzpurné dítě.

"Tvoje pevnost je už dávno mrtvá, Můžeš odletět s námi a mít něco daleko lepšího."

"Co by to mělo být?" znovu zavrčel drak

Usmála jsem se "Cesta zpět do světa živých a tvoje stará říše, obě čeká jen na tebe."

"Odsud se nikdo nemůže dostat" řekl Lambrax

Zakroutila jsem hlavou "Pomáhají nám ti nejmocnější, a i sám Tartarus, nám se to povede."

Drak chtěl odpovédět, ale do z dálky zněli kroky, nejspíše avatarů.

"Vylezte mi na záda" řekl tiše a my ho okamžitě poslechli. Potom Lambrax proběhl chodbou určenou pro draky, až se dostal do chodby, které končila u brány. Tam čekali první avataři a domlouvali se, jak dál postupovat. Drak jimi prostě proběhl, až krev stříkala všude kolem. Venku rozepjal křídla a vzlétl k obloze. Držela jsem se jedné obrovské šupiny a bála se, aby se ta velká potvora vše nerozmyslela a nesetřásla nás ze svého hřbetu. Dolétli jsme za nejbližší les a tam drak složil

své tělo opět na pevnou půdu. Pokusem o legantní skok, jsem se dostala na zem a došla k jeho hlavě.

"Děkujeme za záchranu"

Drak vycenil zuby v něčem, co byl nejspíše úsměv "Při letu jsem viděl svou pevnost a nerozhodl jsem se špatně, všechno bylo mrtvé. Mám ale i jiné pevnosti, kde by ještě mohl být život."

"Ted musíme ale pokračovat v cestě, ještě jedna zastávka a máme vše co potřebujeme. Tvoje pevnosti navštívíme potom."

Čekala jsem, že se se mnou začne dohadovat, ale zatím to vypadalo, že mě poslechne. Znovu jsme zaujali místa na drakově hřbetu a vyrazili na cestu.

12. Šinva

Letěli jsem na drakově hřbetu přes hřebeny hor i lesy. Mnohdy se krajina koupala v mlze. Prolétly jsme ale i nad řekou lávy nebo krvavým deštěm. Poutavá podívaná ale brzy skončila a my znovu zahlédli lidskou vesnici. Nešlo o nic fascinujícího, jen o další skupinku chatrčí, které by se nedaly použít ani jako stáje. V Tartaru opravdu byli trochu jiné poměry. Lambrax na to ale nedbal a chystal se k přistání. Seskočila jsem ze šupinatého hřbetu a vkročila do vesnice,

snažila jsem se najít něco, co by nám pomohlo v další cestě. Za mnou mezi chatrče šli i Beliar, Belial a Vonorie. Lambrax byl větší než všechny domky dohromady, a tak raději zůstal u blízkého lesa. Vesničané se nás už samozřejmě dávno všimnuli ale v těchto končinách si už zvykli asi i na horší věci. Šla jsem, jako vždy, přímo do středu vesnice, kde musel být starosta nebo něco podobného. Prošla jsem kolem zdi, z bahna, zahнула za roh a v ten okamžik mě pohltila temnota.

Reklama

Beliar šel jen pár kroků za Aliou a snažil se zjistit něco užitečného, když viděl, jak upírka náhle zmizela. Rozběhl se a mohutnými pažemi si razil cestu mezi vesničany. Obyvatelé se sice pozastavovali nad jeho démonickým původem, ale nebyl zas tak překvapivým zjevením, jakým by byl, například v Aganty. Nakonec se mu ale podařilo prorazit, až k místu, kde Alia zmizela. Sklonil se a položil ruku s dlouhými drápy na zem. Jasně jí tady cítil a dokázal i sledovat její stopu.

Probudila jsem se a rychle otevřela oči. Někdo si dal tu práci a ruce mi svázal řetězy. Rozhlédla jsem se po místnosti, která připomínala dlouho nepoužívaný sklep nebo skladiště. Mezi dřevěnými sudy stála nějaká žena. Sice měla obličej zahalený maskou, ale její černý oděv byl dost přiléhavý na to, aby jí prozradil.

"Pust mě ty mrcho" zavrčela jsem.

Žena se zasmála a sundala si masku "Opravdu jsem doufala, že se svou matkou budeš mluvit jinak"

Odfrkla jsem si "S ženou, která mě chtěla zabít"

"Snažím se napravit chybu, kterou jsme s mým manželem udělali"

Chtěla jsem říct něco dalšího, ale stěna za mojí matkou se rozlétla a v oblaku prachu stál Beliar.

"To sis myslela, že tě nezachráním?" vyštěkl na mě a ohnal se po ženě mohutnou paží.

Moje matka zakřičela a vše pohltily plameny.

Beliar je odvrátil kouzlem, ale to už se moje matka dostala do bezpečné vzdálenosti, před jeho pažemi. V rukou teď držela černý džbán "Necháte mě hned odejít nebo vás všechny zabiju."

"Co je té nádobě?" zeptal se Beliar a udělal k ní jeden krok.

Moje matka si toho ale všimla a couvla.

"Brzy to zjistíš, jestli se ke mně jeden z vás přiblíží."

Ani jsem jí nenechala domluvit a rozběhla jsem se. V tu chvíli nás opět pohltila temnota. Poslední, co jsem slyšela, byl tříštivý zvuk, jak se džbán rozbil o podlahu.

Znovu jsem se probudila a rozhlédla se kolem. Stále jsme byli na stejném místě, moje matka opět zmizela. Vesničané běželi kolem nás a křičeli jediné slovo "AVATAŘI!"

Vyběhla jsem na ulici a podívala se k hradbám. Uviděla jsem obří siluetu na nebi, která mohla být jedině Lambraxem. Ve stejný čas se ozvali i zvuky boje. Dračí tlama se rozevřela a první řady avatarů se koupali v ohni. Rozesmála jsem se pozorovala, jak se karta obrací. Slyšela jsem i Legii, ta křičela rozkazy, když se k ní dostala impozantní postava. Polo obryně se čtyřma rukama. Vůbec ale nevypadala jako obři z Aganty. Nově příchozí byla velmi pohledná. Její rysy ale připomínali draka a nepochybovala jsem, že jde o jednu z Lambraxových dcer nebo vnuček. Stala jsem se pouze divákem, sledujícím bojující armádu. Polo obryně jasně dokazovala, že neobvyklou armádu vede. Viděla jsem její gesta, kterými popoháněla bojovníky k lepším výkonům. Sama jsem se nezapojovala. Sledovala jsem rychlost nově příchozích, než bych k nim dorazila, bude po boji. Stala jsem se tak svědkem porážky avatarů, a to i bez mého přičinění. Nejdříve jsem se ani zapojit nechtěla ale potom jsem popadla luk a vystřelila několik šípů. Moje zanedbatelná pomoc sice asi moc nezměnila ale s potěchou jsem sledovala avatary se šípem v hlavě.

Nakonec Lambrax zvítězil i když vojsko utrpělo velké ztráty. Ten den dokázal jedno, nad avatary se dá zvítězit. Sledovala jsem vojáky, a nakonec došla až k jejich velitelce. Ta přede mnou padla na kolena i když její hlava byla stále výše, než má. Zem se zatřásla a já sledovala Lambraxe. Drak pokývl obrovskou hlavou.

"Tahle oslnivá dáma je Šinva, má vnučka"

Naznačila jsem Šinvě aby vstala, "Gratuluji k vítězství, si skvělá bojovnice. "

Šinva se usmála a vrátila se ke svým vojákům

13. Tajemství stoky

Seděla jsem v jedné z chatrčí a přemýšlela. Moje matka, se mě opět pokusila zabít a znovu se jí povedlo utéct. Nakonec jsem vstala ze změti dřeva a látky, představující křeslo a vyšla ven. Ulice byli stejně ubohé, jako před bitvou nebo po ní, to už vlastně bylo jedno.

Reklama

Můj pohled upoutala až stoka. Tam plavalo něco velmi zvláštního, tvor podobný červovi, jen daleko větší a tmavě šedý. Sklonila jsem se a nahlédla dál do špinavé vody a odpadků. Těchto tvor tam plavali desítky, hemžily se v odpadcích a hledali vše, co by se dalo pozřít.

Narovnala jsem se a šla dál.

Vonorie procházela vesnici, před pár vteřinami viděla Aliu, jak se skláněla nad stokou. Pořád té ženy měla plnou hlavu a za nocí, na ní myslela ještě více. Jak se něco takového mohlo stát? Ji stovky let muže neměla a nikdy jí to ani nechybělo. Sice měla druha, ale to bylo pouze z přání jejich rodičů. Alia ale taková nebyla, Vonorie dobře věděla vše o jejích skutcích v Argosu i Aganty.

Seděla jsem u řeky a pokračovala v plánování, když jsem si všimla tvora vystupujícího ze stoky. Zvíře velmi připomínalo velké červy, které jsem tady viděla dříve. Tohle ale bylo větší a mělo to dvě nohy. Přišla jsem blíž a napíchla to má špičku meče.

Co tohle mělo zase být. Došla jsem do nejbližšího domu a sledovala, jak mi lidé prchají z cesty. Konečně se naučili, jak se ke mně mají chovat. Složila jsem svůj náklad na stůl.

"Zavolejte Vonorii" zavrčela jsem na jednoho z lidí. Nejspíše se jednalo o ženu, ale pod nánosem špíny to moc poznat nebylo. Brzy se to ale vrátilo i se šamankou. Vonorii se na nic neptala a sklonila se ke zvláštnímu nálezu. Její oči přejížděly po podivném zvířeti, nakonec mě ale zklamala. "Je to je hodně velký červ, nic neobvyklého, aspoň v Tartaru ne".

Kývla jsem hlavou a sledovala, jak se chystá k odchodu. Dveře se ale otevřeli dříve, než k nim stačila dojít.

Beliar stál v rámu, jako by šlo o obraz "Alio, potřebujeme tvoji pomoc a i Vonorii".

Obě jsme se rychle dostali před chatrč a sledovali ulici, která se přímo hemžila červy, tedy...spíše ještěrkami. Nevěděla jsem, jak ty tvory nazvat. Jejich těla se nepatrně protáhla do délky a k zadním končetinám se přidali i zakrnělé přední tlapy. Zvířata lezla i po zdech a do tlam brala všechno, co se dalo pozřít. Z dálky jsem slyšela dračí řev a zahlédla plameny, které pohltily stoku. Lambrax se nejspíše snažil ty potvory upálit. Místo toho se ale talo něco jiného. Zvířatům plameny neublížili, za to ale značně povyrostly a končetiny jim značně zesílily. Viděla jsem, jak ještěři obklopili jednoho z vesničanů a strhli ho na zem. Potom už bylo slyšet pouze křupání kosti a trhání masa. Udělala jsem si tak dobrou představu o jejich úmyslech. Mečem jsem jednoho zabila ale místo něj se objevily tři další. Dupla jsem na dalšího ještěra, ale už jsem věděla, že je to zbytečné. Napadlo mě upálení, ale to by se zase zvětšili. Otočili jsme se k Vonorii, která jen přikývla a

pozvedla ruce. Nad vesnicí se objevily tmavé mraky. Všechno se ponořilo do krásného šera a obloha začala jiskřit. Vonorie zakřičela a po nebi sjel blesk. Viděla jsem, jak stoka explodovala a do okolí se rozstříkla voda, krev a splašky. Všechny krev ale nepatřila ještěřům. Vonorii pouze zjistila, kde je naše společenstvo ale už jí nezáleželo na ostatním lidem. Mě sice také ne ale dav přeživších proti nám, nevypadal úplně lákavě. Beliar s Belialem znovu pozvedli meče a zaútočili na nejbližší odvážlivce. Sama jsem naopak zbran ukryla a chopila se příležitosti. Popadla jsem chlapce s vidlemi ve špinavých rukou a zakousla se mu do krku. Do mých úst se dostala lákavá chuť krve. Vysála jsem ho, odhodila na zem a pustila se do další oběti. Po páté oběti jsem se chopila světlovlasé ženy, když se po mém boku objevil první nový upír. Jeho zmatený pohled, mi sice nezaručoval velkou pomoc, ale z toho by se měl brzy dostat. Posilnění upíry, jsem se pustili do zabíjení vesničanů. V dále jsem zahlédla obrovskou siluetu Lambraxe. Pozvedla jsem zakrvácenou ruku a vyslala k němu netopýra tvořeného životní mízou zabitých. Nemohla jsem však čekat a hned jsem se musela bránit dalšímu muži s vidlemi. Po pár zabitých se ulice před námi začala koupat v ohni. Ještě jsem s hlasitým mlasknutím vytáhla meč z poslední oběti a potom jsme jen sledovali, jak chatrče mizí v plamenech. Trvalo to je pár vteřin a Lambrax upálil vše, co se hnulo. dokonce i zvířata, která nebyla ve svých stájích.

Beliar, Belial, Vonorie i já, jsme stáli v kruhu nespálené země a snažili se přežít děsivé horko. Nakonec jsme stáli uprostřed spáleniště a cesta dál, byla volná.

14. Poslední spojenec

Beliar, Belial, Lambrax, Vonorie a já, jsme pokračovali v cestě. Před námi ležela lidská vesnice, byla ale jednou věcí snesitelnější. Stále se jednalo o shluk chatrčí a odpadků ale nejspíše byla naší poslední zastávkou. Právě zde, jsme měli naverbovat posledního spojence a vydat se na zpáteční cestu.

Projeli jsme mezi stromy, vypadající více jako uschlé zbytky než rostoucí rostliny. Před námi se vynořili domy, které vypadali o trochu lépe, než jsem čekala. Lambrax opět zůstal před hradbami a my pokračovali dál po svých.

Vesnice sice byla o něco čistější a upravenější ale stále mi tady bylo mírně na zvracení. Stačili jsme ale udělat jen pár kroků, když k nám doběhl nějaký muž. Viděla jsem z něj pouze oči, zbytek hlavy kryl klobouk a změť chlupů, což měl být nejspíše plnovous.

"Pomoc! Pomoc! Moje žena a dítě umírají!"

Zasmála jsem se. "Vypadáme snad jako potulní léčitelé?"

Muž se ale nenechal tak snadno rozhodit. "V Tartaru si moc člověk vybírat nemůže. "

Kývla jsem tedy a všichni jsme vyrazili směrem k hromadě dřeva a slámy. Muž otevřel dveře a vpustil nás dovnitř. Ocitli jsme se ve špinavé díře, kde byla jen jedna velká postel a pár kousků nábytku. Na posteli ležela žena, která by nevypadala tak špatně, kdyby zrovna zpocená a zakrvácená nekřičela bolestí. Pohlédla jsem na její břicho a okamžitě poznala, že právě rodí. Klekla jsem si k ní a dostala velmi zajímavý nápad. Moje zuby se protáhli a okamžitě se jí zarazili do krku. Slyšela

jsem jejího muže, jak zakřičel překvapením, ale jinak nic neudělal. Vysála jsem ženu skoro do sucha a odstoupila od ní. Několik vteřin se nedělo nic, jen její dítě se dál hýbalo v jejích útrokách. Potom ale otevřela znovu oči a mdle se na mě usmála. Sáhla jsem do jejího rozkroku a pomohla jí odrodit její dítě. Právě se probouzela do nového života a téměř necítila žádnou bolest. Vzala jsem do náruče jejího syna a ukázala jí ho.

"Je také upír?" zeptala se ospale.

Podívala jsem se na miminko. "To právě nevím, proto jsem tě zkusila nakazit."

Náhle se za námi ozval mužský křik. Zazněla třesk zbraní a než jsem se otočila, padl muž mrtvý na zem. Ze zbytků jeho krku stříkala krev, hlava se válela opodál.

"Chtěl tě zabít" odpověděl Beliar s úsměvem a ukázal mi zakrvácený meč.

Kývla jsem a sledovala, jak se k jeho tělo připlazila jeho manželka. Nová upírka ho ale rozhodně nechtěla oplakávat. Místo toho začala sát krev, z jeho krku. Položila jsem dítě na postel a sledovala jeho tělo. Vonorie si sedla vedle mě a snažila se ho prozkoumat magickou cestou.

"Cítím z něj upíra i člověka, to je velmi zvláštní" pronesla nakonec.

"Je to tedy kříženec?" zeptala jsem se okamžitě.

"Vypadá to tak" řekla zvědavě.

Neměli jsme ale čas, zabývat se mým malým experimentem, a tak jsem dítě i jeho matku nechali na místě a šli dál.

Sítí ulic jsme se dostali až k paláci z černého a šedého kamene. U brány ze dřeva stáli dva muži. Bez jediného slova nás vpustili dovnitř. Kráčeli jsem mezi kamennými zdmi, když se ke mně Vonorie naklonila a zašeptala "Jsou to nemrtví, někdo se snaží předstírat, že je tady život ale mezi lidmi se pohybuje něco daleko horšího."

Vyslechla jsem její slova a jen si potvrdila, že opravdu musím dávat na Niguru pozor. Krásné temné chodby ale brzy skončili, aniž bychom potkali někoho živého. Za to se nám otevřela cesta do hlavního sálu. Tam už na trůnu z tmavého dřeva seděla démonka, kterou již nikdy nechtěla potkat.

Hleděla jsem na Niguru. Nevypadala našťavaně, což byla očekávaná reakce. Pokud někomu utrhnete ruku, zničíte mu domov, zabijete děti a potom mu zlámete většinu kosti v těle, čekáte že bude mít vztek. Nigura nás ale přivítala přátelský a s úsměvem.

Po pozdravech a představování, jsem se dostala k tomu hlavnímu. Vše s

jsem zakončila slovy.

"Chceme odejít z Tartaru a potřebujeme tvoji pomoc." Znovu mě překvapilo, jak mi démonka důvěřoval a také, že souhlasila s naším plánem i se svou úlohu, v něm.

Šla jsem palácem a stále čekala nějakou past, od naší hostitelky. Stále ale nic nepřicházelo. Náhle se podlaha pode mnou prohnula jako teplý vosk a já spadla do tmy. Proletěla

jsem tmou a udeřila se do hlavy. Trvalo mi pár vteřin, než jsem začala rozeznávat okolí. Rozhlédla jsem se a viděla tmavý prostor, u zdi z kamenů stal nějaký muž. Vstala a málem spadla do jámy, těsně vedle mě.

"Nesnaž se, stejně tě tam hodím " řekl neznámý a já ho náhle poznala.

"takže můj otec, se mě opět pokouší zabít "

"Pokouším se jen napravit chyby" řekl a přišel blíž ke mně.

"Jen děláš další chybu, nic jiného."

Přeskočila jsem jámu a ocitla se přímo vedle šedivého muže.

Můj otec rychle uhnul a nakopl mě do zad. Ocitla jsem se až příliš blízko temným hlubinám, které mi neslibovali nic příjemného. Můj otec si byl jistý, že by mě to zabilo. Nehodlala jsem to zkoušet, a tak jsem se raději rychle odtáhla.

Strčila jsem do něj a sledovala, jak padá do tmy. Nevěděla jsem, kam dopadne, ale jedno je jisté, už ho nikdy nevidím.

"Pomoc mi" zaslechla jsem najednou šeptání. Překvapeně jsem nahlédla za okraj jámy. Můj otec se tam držel kusu kamene a odmítal spadnout dolů.

"Proč bych ti měla pomáhat?" zeptala jsme se pobaveně.

"Jsem tvůj, mám tě rád" vydechl a snažil se zachytit druhou rukou.

Klekla jsem si, abych se k němu dostala a nohou jsem mu dupla na prsty ruky. Zakřičel a opravdu zmizel v temnotě pode mnou.

Vstala jsem a opatrně osahávala stěny, až jsem našla východ. Opět jsem se tak dostala do obytných prostor. Vůbec jsem ale netušila, jak se dostat zpět do chodeb, které nám byli určeny. Nechtěla jsem vyvolat dojem nějakého slídění i když by mě opravdu zajímalo, jestli byla ta mrcha s mým otcem domluvená. Trochu mi to připomínalo spojenectví mezi Belialem a bývalou královnou upírů. Oba sdíleli jeden hrad v Aganty. Někdy bych se ho na to mohla zeptat. Nakonec jsem se opravdu vymotala a dostala se do míst, které jsem matně poznávala. Vyla jsem schody a rychle našla sál, kde jsme viděli Niguru. Vešla jsem dovnitř a zastavila se až přímo před ní. Nezdržovala jsem se protokolem a okamžitě jí začala vyprávět o svém malém dobrodružství. Pozorovala jsem její reakce a hledala důkaz její zrady. Nigura ale slezla ze svého trůnu a vzala mě za ruku. "O tom muži jsem věděla ale vydával se za posla od jedné lidské vesnice. Nabídla jsem mu pokoj ale po vašem příchodu, jsem se věnovala raději vám. Omlouvám se, ale opravdu jsem se na tom nepodílela"

Nezbývalo mi než jí věřit.

Znovu jsme probrali naši budoucí cestu a započaly přípravy na odjezd.

15. Oheň a stín

Sledovala jsem Niguru a stále nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Zachránila mi život a teď seděla na dračím hřbetu a pomáhala nám. Zrada rozhodně byla blízko. Potom jsem se ale zamyslela, nad celým naším společenstvem. Téměř všechny, jsem je v minulosti chtěla zabít a někdy se mi to i podařilo. Najednou jsme ale měli společný cíl. Z přemýšlení mě ale brzy vytrhl závan horka. Rozhlédla jsem se, ale před námi nic nebylo. Vonorie mě ale chytla za ruku a ukázala přímo pod nás. Naklonila jsem se a zalapal po dechu. Přímě ze země vylézalo něco obrovského. Z poloviny to bylo tvořené ohněm a z poloviny stínem. Plameny šlehali z těla, které vypadalo jako velmi hutný kouř. Tvoř otevřel tlamu a poslal na nás další proud horkého vzduchu. Lambrax se stočil na stranu a sám vychrlil proud ohně. Ten ale jen neškodně olízl tělo démona. Bytost už zcela vylezla z obrovské jeskyně, když jsem možná viděla naši spásu. Potřebovala jsem ale nějak upoutat Lambraxovu pozornost. Samozřejmě jsme ho neřídili, jako nějakého koně nebo osla. Lambrax prostě jen využíval velikosti svého těla a nesl nás, kam chtěl. Po šupinatých zádech jsem se dosoukala až k jeho pravému oku a ukázala na jezero. Drak kývl obrovskou hlavou, a tak jsem se soukala zpátky na své místo. Lambrax se mezi tím snesl blíže k zemi a sekl po démonovi drápy. Vonorie zakřičela bolestí, když jí ovanuli plameny a spálili jí levou ruku. Potlačila jsem strach o její život a sledovala ohnivého démona, jak se rozběhl za námi. Drak se snesl níže k vodě, když jeho mohutné tělo zasypaly šípy. Lambrax se dalšímu útoku vyhnul a vychrlil proud plamenů. Ze skrytů stromů, ve stejné chvíli, se objevila armáda dryád. Několik vteřin mi trvalo, než jsem překonala

překvapení. Dryády byli bojovnice, spjaté s přírodou. Kdysi byli mocnými příbuznými elfů ale upíři, v čele se mnou, je vyhubili. Spíše jsem si tedy myslela, že je vyhubili. Armáda pod námi ale svědčila o opaku. Ohnivý démon ale okamžitě změnil svůj cíl a dupal po nich, jako by šlo o nějaký obtížný hmyz. Lambrax toho využil a v plné rychlosti do démona narazil. Tentokrát jsem to byla já, kdo zaječel bolestí a měla jsem co dělat, abych se udržela na šupinatých zádech. Drakův útok se ale vydařil, démon zmizel ve vodách jezera. Zvedl se oblak páry, kterého jsme využili abych se ztratili z bojiště a bezpečně vysoko, před dryádami. Brzy po bitvě, jsme se blížili k městu temných elfů a ke království Beliar a Beliala. Znovu byl porušen zákaz magie, když Beliar poslal vzkaz do města, aby již začali přípravu na pochod.

Reklama

Na Lambraxovi jsme se dostali až k temným elfům. Tam už, podle plánů, dorazila i dračí armáda. Seskočila jsem zpět na pevnou zem a pohlédla na černou bránu. Tam stála kapitánka Šinva a několik temných elfů. Všichni nás zdravili. Vstoupili jsme dovnitř a všem nám došlo, že se všechno připravuje ke stěhování. Mnoho zdejších bojovníků pocházeli z Aganty nebo Argosu chtěli se vrátit domů a nás vítali, jako osvoboditele, což byla pravda jen z části.

Vojáci se seřadili a začali vycházet branou ven. Za nimi se připravovali vozy s nákladem a všemi obyvateli, co nebyli válečníky. Nakonec jsme měli kráčet my, spolu s pár vojáky, chránícími konec průvodu. Na začátku bylo těžké, koordinovat velení Beliar, Beliala a Lambraxe, nakonec se ale vše podařilo a my byli téměř připraveni do bitvy.

Město ale nezůstalo na pospas nepřítelům.

Sledovala jsem, jak budovy pohltili plameny. Místa, která by nehořela, zničila exploze, ta rozervalo střed města a palác panovníků. Celé ohnivé představení, jsem sledovala již z bezpečné vzdálenosti. Některé sochy, vypadající jako lidé trpící bolestmi, vypadali mezi plameny ještě lépe. Otočila jsem se a šla dál. Armáda postupovala rychle a brzy jsme se dostali do menšího údolí, kde jsme měli mít odpočinek a znovu všechno překontrolovat. Našla jsem největší stvoření, Lambraxe a vyrazit přímo k němu. U jeho šupinatých nohou byli i Beliar, Belial a Vonorie. Šamanka držela černého koně a v druhé ruce, kus pergamenu.

Usmála jsem se a čekala, co se bude dít. Šamanka rozložila pergamen. Lambrax zvedl obrovskou tlapu a položil dráp na hřbet koně. Zvíře okamžitě začalo panikařit. Beliar jej chytil a držel jej na místě. Vonorie začala číst a všechny nás zahalilo ostré světlo. Zavřela jsem oči a doufala, že mě není vidět. Záře ale brzy zmizela a mezi koněm a drakem stálo nádherné stvoření. Vonorie na mě mrkla a ukázala na zvláštní zvíře. "Tohle je drakůň, míšenec koně a draka."

Beliar pustil koně, který se hned rozběhl pryč, co nejdál od nás a chytil mě za ruku. "To zvíře vzniklo s pomocí mé magie, je to dar pro mou budoucí manželku."

"Děkuji" řekla jsem a políbila ho. Za jeho zády jsem viděla Vonorii, její výraz mluvil za vše.

16. Upírka má mnoho podob

Jela jsem na svém oři. Lambrax letěl vysoko nade mnou a hlídal pochod celé armády. Já pouze plnila rozkazy. Tímto způsobem jsme se pomalu, ale jistě, blížili k Tartarovi a jeho paláci. Už jsem na sobě cítila těhotenství, ale stále mělo trvat ještě velmi dlouhou dobu. Proto jsem byla ráda, když jsem zahlédla cíl naší cesty. Temné věže paláce slibovali válku, krev a pomstu. Rozjela jsem se ještě rychleji, abych byla u brány jako první. Temný chřtán se otevřel a na světlo vyšel Tartaros.

Reklama

"Už jsem tady a všichni důležití, jsou s námi."

Tartaros se usmál "Pojď za mnou a zbytek si odpočine tady."

Prošli jsem temnou chodbou, minuli několik dveří a skončili v menším sále. Místnost byla prázdná, až na černý oltář.

"Chceš někoho obětovat?" zeptala jsem se pobaveně

"Ten je pro tebe" řekl démon, ale z tváře mu nezmizel radostný úsměv. Potom mu ale možná došlo, jak jeho věta vyzněla a doplnil "Urychlíme růst tvého dítěte"

"Není to nebezpečné?"

"Ne, budeme se držet při zemi. Potřebujeme jeho moc ale nemusí být plně dospělý."

V tu chvíli k nám dorazili i Beliar, Belial a Vonorie. Lambrax musel zůstat venku.

Tartaros jim vysvětlil vše o urychlení růstu dítěte. Já si mezi tím lehla na oltář a čekala. Zavřela jsem oči a vnímala zvuky a vůně kolem. Někdo musel zapálit kadidlo a svíčky.

Slyšela jsem slova v nějaké zvláštní řeči a magii, která začala protékat mým tělem.

Náhle mé tělo ovládla bolest, jako by mě někdo udeřil kladivem do břicha. Později se všechno slylo do vln bolesti, přelévajících se mým tělem. V jeden okamžik, jsem zaslechla dětský pláč, když jsem přišla znovu k sobě, byla již místnost prázdná.

Rozhlédla jsem se a hledala postýlku s dítětem. Tu jsem ale nikde nenašla. Nakonec jsem se zvedla u oltáře a krokem starého hospodského povaleče jsem zamířila ke dveřím. Otevřela jsem dveře protějšího pokoje a viděla postýlku, jen tam už někdo byl. Štíhlá žena s dlouhými vlasy.

"Co ty tu děláš? Máš být mrtvá!" zakřičela jsem.

Žena se rozesmála "Zapomínáš kde si, tohle je Tartar, dostala jsem druhou šanci a konečně se můžu pomstít."

"Si naivní, zabila jsem tě jednou Alysante a zabiju tě znovu."

Žena se rozesmála a chystala se do rukou vzít dítě. Chlapec pozvedl ruce a celá místnost se naplnila plameny. Zakřičela jsem a vyklopýtala na chodbu. Kolem mě se mihnula Alysante s hlavou v plamenech. Skočila jsem zpět do pokoje a našla jen hromady popela, uprostřed toho všeho ležel můj syn a spokojeně se usmíval. Vzala jsem ho do náručí a přesvědčila se, že je v pořádku. Do místnosti vzápětí vešla Vonorie "Jste v pořádku?"

"Ano ale musím najít Alysante." S tím jsem svého syna předala Šamance a vyšla na chodbu.

Naštěstí už moje kroky nepřipomínali opilce i když jsem byla stále unavená. Došla jsem do chodby, kde visela spousta zbraní. Rychle jsem sáhla po meči a šla dál. Čirou náhodou jsem se podívala z okna a viděla velkou loď, která neplula na vodě ale vzduchem. Plavidlo mířilo směrem od paláce. To nejhorší ale bylo na palubě, tam ležel spoutaný Lambrax.

Rychle jsem probíhala palácem a burcovala všechno, co mělo nohy. Nakonec jsem sama vyběhla schodiště na jednu z věží. Plavidlo už mizelo v dálce. V ten okamžik jsem strach z avatarů nechala za sebou. Za pár hodin stejně budeme venku. Skočila jsem z věže a nechala magii, aby proudila mým tělem. Upírka má mnoho podob, jednoho draka nám ukradli ale já jej můžu zastoupit. Moje tělo se protáhla a kůže se změnila v šupiny. Nehty zesílily a proměnily se v černé drápy. Ze zad mi vyrostla kožnatá křídla, která okamžitě zastavila můj nápad a proměnila ho v let. V nové podobě jsem se blížila k lodi. Už jsem viděla i Alysante, s polovinou obličeje spálenou. Otevřela jsem dračí tlamu a poslala na ní další plameny. Horko roztavilo i řetězy držící Lambraxe. Drak otevřel oči a dupl na čarodějku, která proti němu připomínala mravence. Potom ze sebe setřásl zbytek pout a společně jsme vzlétli ke svobodě.

17. U brány Tartaru

Společně jsme s Lambraxem jsme přistáli na nádvoří.
Okamžitě jsem se začala měnit zpět.

U brány už čekal Tartaros a hleděl na zbytky hořící lodi, které stále pluly vzduchem.

"Jste oba v pořádku?" zeptal se rychle.

"Ano ale blíží se avataři a ta mrcha bude určitě v jejich čele"
řekla jsem okamžitě a setřásla ze sebe zbytky dračí podoby.

Vše už je téměř připravené ale ještě bych si chtěl ujasnit jednu věc.

Šla jsem tedy za ním bránou, ale tentokrát jsme nezamířily k ostatním ale do menšího pokoje, kde jsem nejspíše ještě nikdy nebyla. Útulný pokoj byl vybaven jen černým stolem a dvěma pohodlnými židlemi. Nalila jsem si do poháru krev a čekala. Tartaros nevypadal, že by byl naštvaný, tak jsem nechtěla dávat najevo svou ostražitost.

Tartaros si sedl proti mně. "Beliar mi řekl, že spolu máte syna. Co se tedy ve skutečnosti stalo?"

Nyní jsem si oddychla. "Řekla jsem mu lež, aby si ho snáze připoutala k sobě a k naší cestě na povrch. Samozřejmě to je tvé dítě."

Démon několik vteřin vypadal zamyšleně i když jsem moc dobře věděla, že má vše už dávno vymyšlené. "Já budu tvým manželem, jinak se do světa lidí nikdy nedostaneš"

Usmála jsem se a pohladila ho po ruce. "Ted mu ale nic říct nemůžu".

Tentokrát se usmál démon a náhle to vypadalo nebezpečně. "Nejsem hlupák Alio. Beliar zemře a bude to tvou rukou abych měl důkaz, že to z tvé strany byla opravdu jen hra. "

Přikývla jsem a Tartarovi to zjevně stačilo. Hned totiž vstal a otevřel mi dveře. Společně jsme vyšli ven a procházeli palácem. Doufali jsme, že máme dost času, ale když jsme došli na hradby, přesvědčili jsme se o opaku. Avataři již byli na dohled a ženská postava, která kráčela v jejich čele, byla nepochybně Linea.

Z útrob paláce vylétli ohnivé koule a rozlétli se směrem k avatarům. My sami jsme ale již zmizeli v chodbách abychom našli zbytek společenstva. Čekali na nás v hlavním sále, odkud jsme vyrazili dál. Palác samotný se mezi tím bránil útokům. Samozřejmě u toho ale byla i mocná magie, která pouze přiláká další avatary. Nám to už ale mohlo být jedno, pokud tedy stihneme otevřít portál. Tartaros se jako první dostal k místu, kde hradby končily a před námi byl jen kus skály. Hora sahala až k umělému nebi. Všichni jsme si našli své místo za obrovským démonem a připravili se. Nepotřebovali jsme přípravu, ani zaklínadla. Stačila jen surová a nespoutaná magická moc. Jen jí muselo být tolik aby to porazilo samotné bohy. Cítila jsem sílu, která protékala mým tělem. Potom jí démon, spolu s magií ostatních, vyrval z mého těla a vrhl proti skále. Zem se otřásla a dala se do pohybu. Kus hradeb paláce se propadl, dvě z věží se sesuly a já musela rychle uskočit, aby mi padající kamení nerozdrtilo hlavu. Kolem mě byl oblak prachu, a tak jsem dopadající pěst, viděla až příliš pozdě.

Zavravorala jsem a ustoupila dozadu. Potom jsem náhle uviděla tvář Linei, která byla jen pár centimetrů ode mě. Za ní se ale objevil Beliar a odhodil jí ode mě. Vytasila jsem meč a snažila se jí zasáhnout ale viditelnost byla pořád špatná. Linee se tak povedlo opět zmizet. Nemohla jsem ji hledat, mou pozornost plně zaměstnali avataři, kteří se dostali přes zničené hradby. Jednomu z nich jsem usekla hlavu, ale hned tu byli dva další. Vonorie jednoho z nich zapálila a mě rychle napadla jedna věc. Už přeci můžu bez obav kouzlit. Pozvedla jsem ruce a živly mi přišly na pomoc. Zvedl se vítr a rozehnal oblaka prachu. Ta ale nezmizela, nýbrž nabrala na síle. Vytvořila jsem tornádo a poslala ho nad zbytky paláce a avatary. Vzduchem se rozléhal křik a lámání kostí. Otočila jsem se a proti mně bylo celé naše společenstvo. Belial držel mého syna a všichni čekali pouze na mě. Za nimi bylo schodiště zalité sluncem. Došli jsme ke svému cíli. Vycházeli jsme nahoru a nemohli tomu všemu věřit. Brzy byl Tartar za námi a my došli do rozlehlého bílého sálu. Tam už čekala žena v bílém oděvu. "Jsem Adorie, bohyně lásky. Budu vaší průvodkyní"

"Počkat, my chtěli ale zpátky do Aganty a Argosu" zavrčela jsem okamžitě. Už zase jsme se stávali jen figurkami bohů. Adorii ale nezmizel z tváře připitomělý úsměv. "Chceme vám nabídnout odměnu za vše, co jste dokázali."

"Odměnu?" vyštěkl Tartaros. "Za co odměnu, za zničení Tartaru? Za útěk z místa, kde jsme měli strávit věčnost?"

Adorie přikývla "Ano, přesně za to. Nyní můžeme vše postavit znovu a lépe. Vás ale rádi přivítáme po mém boku"

Nechápala jsem nic z toho, co mi ta potvora v bílém řekla ale následovala jsem své společníky. Došli jsem do sálu z bílého mramoru. Vše bylo až kýčovitě plná světla, dělalo se mi z toho mírně nevolno. Před námi se začali objevovat další postavy v bílém a já v nich matně poznávala staré bohy, kováře trpaslíků, stvořitelku elfů ale ochránce poutníků. Nakonec s námi ale jednala opět Adorie "Chceme, aby se Alia i její manžel Beliar stali jedněmi z nás."

"Budeme bozi? „zeptala jsem se překvapeně.

Adorie přikývla "Tartaros byl vždy jedním z nás, byl bohem podsvětí. Ty budeš bohyní smrti a staneš se jeho manželkou"

Souhlasili jsme i když jsem stále hledala nějaký háček. Bohové ale měli vše připravené, a tak jsem ani neměla čas na nějaké váhání. Místo dalších hovorů jsme přešli mezi bílými sloupy do dalšího sálu, kde byl oltář. Moje oblečení se okamžitě změnilo. Špinavá černá zbroj zmizela a nahradili jí bílé dlouhé šaty. Mezi vlasy se objevila ozdoba z květin. Málem jsem začala zvracet, ale nakonec jsem s úsměvem došla k oltáři a čekala. Tam Adorie stvrdila jak moje místo mezi bohy, tak i můj sňatek s Beliarem. Stačilo jen pár slov a můj život, se opět zcela změnil. Nakonec jsem měla čas na přemýšlení až ve chvíli, kdy se zavřeli dveře naší ložnice a já poprvé mohla pohlédnout na Beliara, jako na svého právoplatného manžela. Usmála jsem se na něj a už přemýšlela kdy a jak ho zabiju. On si ale můj úsměv, vysvětlil samozřejmě jinak a rychle mě hodil na postel. Tím začala naše svatební noc.

18. Stezky bohů

Stála jsem v bílém sále a stála přemýšlela, jak se můj život změnil. Z lidské dívky, jsem se stala upírkou. Vlivem jedné bizarní hry jsem se nakonec stala i královnou abych se nakonec trůnu vzdala a skončila v Tartaru. Chtěla jsem ven a vrátit se ke svému upírství, teď je ze mě ale bohyně. Našla jsem pohledem Adorii a šla k ní. Bohyně lásky mě opět zdravila s úsměvem, který jsem již nyní nesnášela.

"Co by si potřebovala sestro" zeptala se mile.

Chtělo se mi zvracet, z jejího úsměvu i z jejího oslovení.

"Potřebovala bych vidět svého syna"

Adorie se nad mojí prosbou zamračila, konečně jiná emoce než ten její škleb.

"Vidět ho samozřejmě můžeš ale nesmíš mu pomáhat. Musíš se věnovat všem smrtelníkům stejně"

"Jsem bohyní smrti, to je mám všechny zabít?" zeptala jsem se škodolibě

"Adorie zakroutila hlavou a ukázala mi na jeden konec sálu, tam byli bílé dveře, kterých jsem si ještě ani nevšimla" Šla jsem k nim a za nimi našla prázdnou téměř místnost, jen uprostřed bylo zrcadlo. Pohlédla jsem do něj a soustředila se na Dranora. Brzy se vše dalo do pohybu a já ho viděla. Stál s nějakou ženou před mojí sochou. Rychle jsem se ohlédla ale nikdo jiný tady nebyl. Zavřela jsem oči a soustředila se. Poslala jsem část své moci, napříč prostorem i časem. Nemůžu se mu ukázat, ale můžu mu pomoci, aby se stal

nejsilnějším králem, jakého kdy, kdo viděl. Skončila jsem a zamyslela se. Potom jsem nahlédla do jeho budoucnosti. Viděla jsem Dranorovu ženu, jak rodí jeho děti. V jednu chvíli jí ale chtělo tělo zradit, poslala jsem jí magickou pomoc. Viděla jsem Dranora bobujícího s temným čarodějem a vnukla mu nápad, jak ho porazit. Viděla jsem i velkou bitvu. Kouzlem jsem zabila skřeta, který by mého syna zasáhl zezadu sekerou. Sledovala jsem, jak padá mrtví na zem, kdy se za mnou ozvalo "Co to tady děláš?"

Otočila jsem se a viděla Adorii

"Sledovala jsem svého syna"

"Cítila jsem tvou magii a porušila si zákony bohů." zakřičela Adorie

"Jsem jen matka a chtěla jsem pomoci svému synovi." řekla jsem rychle a snažila se o kající výraz. Hned mi ale bylo jasné, že to bylo zbytečné.

Adorie se otočila a zmizela v hlavním sále.

Šla jsem jen pár kroků za ní, ale když jsem vešla, už tady všichni byli a sledovali každý můj krok. Bůh spravedlnosti stál uprostřed toho všeho a na mě abych šla k němu. Muž měl sice pásku přes oči, neboť spravedlnost je slepá ale vypadalo, že mě vidí stejně dobře, jako ostatní. Došla jsem až k němu a zůstala stát.

"Víš, čím si se provinila?" zeptal se formálně

"Tím, že jsem matka" řekla jsem rozhodně

"Nepřekrucuj své skutky. Adorie tě varovala a ty si to běžela okamžitě porušit" řekl bůh.

"Adorie mi neřekla, že jde o váš zákon a řekla mi abych se věnovala všem smrtelníkům stejně. Mým synem by to začalo ale později bych se věnovala všem"

Adorie ale nemohla být potichu "Alia překroutila celou časovou linii svého syna, byli to příliš velké zásahy"

"Jsem bohyní druhý den, ještě se učím" zakřičela jsem na tu šklebící se mrchu.

Bůh spravedlnosti byl ale stále klidný. "Alia bude potrestána ale Adorie, ty si jí měla na starosti a ani ty neunikneš svému trestu."

Potom mávl rukou a já se ponořila do tmy.

.....

Otevřela jsem oči a rozhlédla se. Nejspíš jsem byla zpět v Argosu. Tohle byl tedy můj trest? Rychle jsem se ale začala dusit. Moje plíce nenabírali dost vzduchu. Moje tělo se klepalo zimou. Strhala jsem ze sebe bílé šaty, které mi zůstaly. Vstala jsem a spadla znovu na zem. Potom jsem pohlédla na své odřené dlaně a donutila se dýchat pomaleji. Vše jsem náhle pochopila a málem znovu omdlela. Bůh spravedlnosti, ze mě opět udělal člověka.

Epilog

Zbývající elfové z Argosu a Aganty byli smutným důkazem, co vše upíři a démoni zničili. Poslední z nich vybrali ty nejmocnější a dali jim vládu nad jejich národem. Triáda se sešla, aby hleděla na hvězdy a čekala na poslední znamení.

Ortain byl jedním ze starších ale i tak patřil svým věkem spíše mezi mladší generaci. Upíři vyvraždili jejich vůdce i mudrce, aby je ještě více oslabili. Elf pohlédl na nebesa. Jeho myšlenky se chvilkami zatoulali až k jeho domovu, který zničili nemrtví. Pořád měl před očima, jak jeho sestru zaživa roztrhali. Stále v uších slyšel její křik. Stejně tak měl v paměti smrt své matky.

Alia i Dranor se rozšířili jako mor a jejich rod přivedli na pokraj vyhynutí. Jejich rod se ale stále nevzdal, našel si nové útočiště a čekal na den, kdy se stanou vítězi.

To byl také důvod, proč se Ortain dostal až sem.

Spolu se svými druhy se zavřeli do laboratoře a každou noc sledovali hvězdy. Zatím co se vojáci snažili, aby jejich osada přežila další den.

Ortain náhle zpozorněl, něco se stalo ale nechtěl rušit své druhy. Možná se mu to jen zdálo. Potom se to ale stalo znovu, jedna z hvězd zhasla. Jev se rychle šířil a Ortain už nepochyboval. Rychle se otočil na své společníky, ale ti už si toho také všimli.

Všichni elfové s úsměvem poznali, že přišla nejdůležitější chvíle jejich světa. Přichází konec času.

